

Marksizm ve sosyal-şovenizm / 5 - H. Fırat

Aydemir Güler, "Leninizm"e sadakat yeminiyle başlamıştı yazısına.

Ama biz şu ana kadar onun herhangi bir temel konuda Leninizm

ile uyumlu bir tek düşünce ortaya koymadığına tanık olmuş değiliz. (...)

Modern burjuva toplumunda proletaryanın devrime önderlik kapasitesi, zorlu çalışmalar ve mücadeleler içinde

zamanla geliştirilip kazanılması, ideolojik, siyasal ve örgütsel planda ete kemiğe büründürülmesi gereken bir potansiyel yetenektir. (...)

S.12

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2022 / 07
14 Şubat 2022

Kızıl Bayrak

kizilbayrak61.net

**İnisiyatif, cüret,
seferberlik**

3

Sınıfın geleceği devrimin geleceğidir!

Güncel görev, harekete geçmiş bulunan işçi sınıfının acil iktisadi istemler mücadelesini temel siyasal hak ve özgürlükler mücadelesiyle birleştirmektir.

5

İŞİD, saray rejimi ve emperyalist riyakarlık

Bölge halkları emperyalist-siyonist güçlerle suç ortaklarının hegemonyasını kırana kadar yazık ki bu vahim tabloda esaslı değişiklik olmayacaktır.

18

Alman medyası savaş çığırıklığı yapıyor

Kışkırtılarak patlama noktasına getirilen Ukrayna krizinin insanlığı büyük bir felakete sürüklenme riski var. Savaş tehlikesi de yerli yerinde duruyor.

Dersim GKB'nin yiğit yoldaşı Hüseyin Demir'in anısına - Baki Duman

S.16

Emperyalist ikiyüzlülük

S.20

İnisiyatif, cüret, seferberlik!

İşçi sınıfı cephesinde başlayan direniş ve eylemler yaygınlaşarak devam ediyor. İstanbul'dan Antep'e, İzmir'den Eskişehir'e ve daha onlarca kente yayılan direnişler, sınıf içerisinde mayalanan öfkenin ilk dışavurumları. Ağırlaşan kriz koşulları ve bunun işçi sınıfına yansımaları düşünlüdüğünde, sınıf hareketine ivme kazandıracak yeni direnişlerin ve mücadelelerin kapıda olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Onlarca fabrika ve işletmeye yayılan eylemler henüz birleşik bir hareket biçimini almasa da, sınıf içerisinde bunun potansiyelleri giderek olgunlaşmaktadır. Zira, direnişlerde öne çıkan talepler büyük oranda ortaklaşmakta ve bu olgu farklı işkollarında direnişe geçen işçileri bir araya getirmenin olanaklarını da giderek çoğaltmaktadır.

İŞÇİ DİRENİŞLERİ VE ÖNDERLİK İHTİYACI

Gündemde olan direnişlerin büyük çoğunluğu kendisini "öfke patlaması" biçiminde ortaya koyuyor, işçiler yön verici bir önderlikten yoksun bulunuyor. Kimi direnişler de "öncü" müdahaleler sonucu olarak yaşanıyor, ancak bu da devrimci önderlik ihtiyacını ortadan kaldırmıyor.

Hareketin duyduğu ve yarına bırakamayacak denli yakıcı olan devrimci

önderlik ihtiyacı, gelişmekte olan direniş dalgasının seyri ve sınıf hareketi açısından ortaya çıkaracağı sonuçları temelden etkileyecek bir mahiyet taşımaktadır. Zira, süren eylem ve direnişler belli mevsimlerde kazanımlar elde etse de, sermayedarlardan kimi tavizler koparılabilse de, kalıcı örgütlenmeler yaratılmadığı, birleşik zeminlerde buluşturulamadığı koşullarda elde edilen kazanımlar ilk fırsatta geri alınacaktır. Dahası, direnişe geçen işçi bölükleri bir dizi saldırı ile ezilmek istenecek, örgütlü bir biçimde karşı konulamadığında ise manevi-moral yıkıma uğrattırılacaktır. Buna yakın dönemden bir dizi işçi direnişi örnek verilebilir.

Dolayısıyla, başta sınıf devrimcileri olmak üzere sınıf hareketine karşı sorumluluk duyan tüm kesimler hareketi daha ileriye taşıma, direnişlerin sunduğu olanakları en iyi bir biçimde değerlendirecek gerçek ve kalıcı mevsimler yaratma çabasının yoğunlaşmalıdır. Bu temelde gerçekleştirilecek öncü müdahaleler eylemli çıkışların güçlenmesini ve kazanım elde etmesini sağlayacak, öte yandan hareket halindeki sınıf bölüklerinin örgütlenmesinin önünü açacaktır.

Gelişmekte olan işçi mücadelelerinin birleşik bir sınıf hareketine doğru ilerletilmesi, sıçramalı bir şekilde geliştirilebilmesi de bu temelde yapılacak öncü müdahaleler ve doğru devrimci

önderlik pratiğine sıkı sıkıya bağlıdır. Kendiliğinden harekete geçen, sefalet dayatmalarına ve ağır çalışma koşullarına karşı direniş bayrağını dalgalandıran sınıf bölüklerinin talepleri ortaklaşsa da, bu durum hareketin birleşik bir niteliğe kavuşmasının sadece ön koşullarını oluşturmaktadır. Bu kuşkusuz önemli bir imkandır fakat mevzi direnişlerin "kendiliğinden" birleşik bir kanala akmasını beklemek devrimcilerin işi olamaz. Yapılması gereken açıktır. İşçi direnişleri ile çok yönlü bağlar kurarak birleşik-kitlesele bir sınıf hareketinin önünü açacak devrimci müdahalelerde bulunmak, parçalı ve yaygın seyreden direnişlerin akacağı kanallar yaratmak için tüm imkanları seferber etmektir.

İNİSİYATİF, CÜRET, SEFERBERLİK!

İşçi direnişleri üzerinden ortaya çıkan tablo ve temelde hareketin ihtiyaç duyduğu öncü müdahaleler en başta sınıf devrimcilerinin güncel ve ertelenemez görevlerini ortaya koymaktadır.

Bu açıdan, sürmekte olan eylemlerle güçlü ve çok yönlü bağlar kurmak, bunu somut zeminler üzerinden kalıcılaştırmak sürecin en kritik halkasını oluşturmaktadır. Greif ve Metal Fırtınası deneyiminden geçen sınıf devrimcileri, böylesi dönemlerde inisiyatifin, cüretli adımlar

atmanın ve seferberlik ruhu ile hareket etmenin ne denli önemli olduğu konusunda açık bir fikre sahiptirler. Bunun ilk anlamlı adımlarını belli mevsimlerde atmış da bulunuyorlar. Bu türden inisiyatifli müdahaleler buldukları tüm alanlarda ortaya konulmalı, gelişmekte olan sınıf hareketini daha ileri bir düzeye sıçratmak için adımlar hızlandırılmalıdır.

"Sınıf hareketi açısından artık yeni bir dönem başlamıştır. İşçi sınıfının önüne kurulan çeşitli türden barikatları da aşarak kendi tarzında mücadele sahnesine akmasıyla belirlenen bir dönem olacaktır bu. Partimizin görevi bu gelişmeyi her yolla hızlandırmak, onu devrimci bir siyasal mecraya çekmek, devrimci bir çizgide örgütleyip geliştirmek için azami bir çabayı harcamaktır..." (TKİP V. Kongresi Bildirgesi'nden...)

İşçi sınıfının "kendi tarzında" mücadele alanlarına akmaya başladığı yeni dönemde, hareketi devrimci siyasal mecraya çekme, devrimci bir çizgide ilerletme görev ve sorumluluğu sınıf devrimcilerinin önünde durmaktadır. Bunun gereklerini yerine getirmek her şeyden önce, sınırlara takılmayan cüretli adımlara, alışlagelmiş müdahale yol ve yöntemlerini aşan yaratıcı bir inisiyatif, tüm güç ve olanakların etkin bir biçimde harekete geçirildiği tam bir seferberliğe bağlıdır.

Sınıfın geleceği devrimin geleceğidir!

A. Engin Yılmaz

Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki ve çatışmalar giderek keskinleşiyor. Türkiye kapitalizminin derinleşen yapısal bunalımı ve sermayenin arkası kesilmeyen, işçi ve emekçileri canından bezdiren saldırıları, sınıf ve emekçi kitleleri harekete geçiriyor. Düşük ücretlere, uzun çalışma saatlerine, kötü çalışma koşullarına, güvencesizleşmeye ve sendika düşmanlığına karşı işçiler 2022 yılını yaygın bir eylemlilikle açtılar. Çeşitli bölükleriyle işçi sınıfı, ülkenin birçok yerine yayılan ve farklı işkollarını kapsayan fiili grevler, çeşitli biçimlerde direniş ve kimi yerlerde fabrika işgal eylemleri gerçekleştirerek harekete geçti. Bu eylemliliğe, yüksek zamlara ve ağır yoksullaştırılmaya karşı başlayan kitle eylemleri eşlik ediyor.

Yeni yılda Çimsataş işçileriyle başlayan, Farplas ve Trendyol işçileriyle ivme kazanan, madencilikten taşımacılığa, metalden hizmetlere, tekstilden liman, depo, antrepoya, gıdadan kimyaya kadar farklı sektörleri kapsayan eylem dalgası yeni katlımlarla devam ediyor. Sermaye sınıfının ve onu temsil eden “tek adam rejimi”nin ekonomik ve siyasal plandaki saldırıları sınıf ve emekçi kitlelerin saflarında büyük bir öfkenin yanı sıra mücadele eğilimini güçlendirdi. Dipte biriken enerji yüzeye vurdu ve yaygın mücadele dalgasına dönüştü. Kimi yerlerde kazanımla sonuçlanan ve büyüyerek devam etmekte olan fiili grevler, son haftaların en önemli gelişmeleri olduğu gibi, işçi sınıfı hareketinde yeni bir dönemin de kapısını araladı.

Türkiye işçi sınıfı özellikle son yıllarda belli bir kaynaşma yaşıyordu. Bu sıralar ise toplumsal hoşnutsuzluğun odağında ve ön saflarında yer alıyor. Onyılların birikimi üzerinde ve iktisadi talepler ekseninde kendiliğinden “patlayan” yasadışı fiili grev ve direnişler, inişli-çıkışlı bir seyir izlese ve zaman zaman sönmülenecek olsa da durmayacaktır. Olgular, hareketin çeşitli biçimler kazanarak süreceğini, yılların birikiminin yenisini ve daha güçlüsünü hazırlayacağını gösteriyor. Bunu, yaşanmakta olan fiili grev dalgasının heyecanı ile iddia ediyor değiliz. Türkiye kapitalizminin onulmaz çelişkileri ve çirkinliği, sermaye sınıfının durmayacak olan saldırıları, er yada geç Türkiye’yi sınıf ve kitle hareketi fırtınasıyla yüzyüze getirecektir.

Metal TİS’lerinin hemen ardında metal işçilerinin ek zam talebini gündemleştirilmesi, bir dizi temel sektörlerde ücret artışı talebi, fahiş fiyatlara ve elektrik zamlarına karşı öfkenin yer yer sokaklara taşması, sınıfın, ezilen öteki katmanların ve kamu emekçilerinin bir hareketlenme içinde olması, sınıf ve kitle hareketinin yeni bir döneme gireceğini işaretliyor. _

GELİŞMENİN YÖNÜ VE DÖNEMİN OLANAKLARI

Sermayenin işçi sınıfına yönelik çok boyutlu ve kapsamlı saldırıları onyıllardır aralıksız olarak sürmektedir. Bu saldırılar sonucu işçi sınıfı çok büyük kayıplar yaşadı. Çalışma saatleri uzadı, çalışma ve yaşam koşulları daha da kötüleşti, düşük ücretler ve sıfır sözleşmeler dayatıldı, işten atmalar keyfileşerek yaygınlaştı, vb... İşçi sınıfı bu saldırılara karşı sürekli bir hareketlilik içinde oldu ve zaman zaman metal fırtına gibi önemli çıkışlar da yaptı. Kapitalistlerin saldırısını püskürtecek birleşik, kitlesel ve örgütlü bir çıkışı gerçekleştiremeye de dipten dibe hoşnutsuzluk ve öfke biriktirdi.

Bu birikim ve hoşnutsuzluğun kendini bir biçimde dışa vurması kaçınılmazdı ve vurmuş bulunuyor. Bugün, ülkenin çok farklı noktalarına yayılan fiili grev ve direnişlere neredeyse hergün yenileri ekleniyor. Yeni yılla birlikte dalgalar halinde yayılan ve herkese “işçiden yana esiyor yel” dedirten grev ve direnişlerin, iktisadi talepleri eksen alması, bilinç ve örgüt-

lenme düzeyinin geriliği yeterince açık bir olgu. Ama bu aşamada önemli olan işçilerin girmiş oldukları mücadeleler içinde kazanacağı deneyim ve edineceği bilinçtir. Sınıf hareketinin daha ileri ve kitlesel bir eylemlilik sürecine girebileceğinin ilk işaretleri kabul edilmesi gereken şimdiki “mücadele dalgası” bu açıdan önemli olanaklar sunacaktır. Dağınık, örgütsüz ve önderliksiz olmasına rağmen hızla yaygınlaşan bu hareketlenmenin önünü kesmek kolay olmayacaktır. Sermayenin ve AKP iktidarının işçi sınıfına vurulmuş ağır prangalara yenilerini ekleme saldırısı, yeni mücadeleleri mayalayacaktır.

İşte sınıfına devrimci müdahalede bulunmak, onun bağımsız örgütlü bir güç olarak mücadele sahnesine çıkmasına yardımcı olmak için önemli fırsat ve olanaklar birikmiş bulunuyor. Bunları değerlendirme başarısı gösterilebildiğinde, işçi sınıfının ve onun öncülüğünde kitle hareketinin önünde yeni ufuklar açılacaktır. Dolayısıyla gelişmelerin seyrine devrimci müdahalede bulunmanın sınavdan geçeceği bir sürecin içindeyiz. Sınıf devrimcileri başta olmak üzere devrimci olma iddiasındaki akımların bu sınavı asgari bir başarıyla verebilmesi için koşullar her zamankinden daha elverişlidir. Bu çerçevede devrimci ve komünistlerin önünde temel önemde bir görev durmaktadır: Bu görev, halihazırda ülkenin birçok yerine yayılan fiili grev ve direnişlerle etkin bir şekilde dayanışmak, onları geliştir-

mek, daha da yayılmasını sağlamak, örgütlemek ve devrimci hedeflere yönlendirmektir. Bu, ısrarla işçi sınıfına gitmek ve bütün pratik çabanın merkezine işçi sınıfını koymak demektir.

Çünkü işçi sınıfı biricik devrimci toplumsal güçtür ve her şey onun kendi tarihsel rolünü oynamasına, kendi sınıf kimliğiyle ve örgütlü bir biçimde siyasal mücadele sahnesine çıkmasına bağlıdır. Fakat, “sosyalist” ve “komünist” olma iddiasında olan ve “sınıf eksenini”ni “ilkesel” ayırım çizgisi kabul eden reformist sol akımlar, sınıfın hareketlilik içinde olduğu koşullarda bile parlamenter hayaller yayma, liberal-reformist sol bir alternatif yaratma peşinde koşmaktadır. İşçi sınıfından umudunu kesmiş, onun tarihsel rolüne ve devrimci misyonuna inancını yitirmiş ve önemli oranda reformistlerin eksenine girmiş bulunan halkçı demokratizmin de bu alanda yapacağı fazla şey yoktur. Yelin “işçiden yana” estiği her durumda heyecanlanan ama durduktan sonra yenisi esene kadar onları unutup gözünü başka yerlere çevirenlerin, şu sıralar işçi sınıfına gösterdikleri “ilgi” de dönemselidir.

Kapitalist toplumdaki biricik devrimci güç olmasını kapitalist üretimin kalbinde bulunuyor olmasında alan, tüm öteki çelişki ve çatışmaların da çözüm eksenini oluşturan işçi sınıfı, burjuvaziyle ve onun sınıf iktidarıyla hesaplaşabilecek, öteki ezilen katmanları da peşinde sürükleyebilecek yegane sınıftır. Sınıfın bu rolünü oynayabilmesi, onun burjuvazinin ideolojik etkisinden, sendika bürokrasisinin cenderesinden kurtulup, kendi sınıf kimliği ve örgütlü gücüyle mücadele sahnesine çıkması ölçüsünde olanaklıdır.

Bunun için güncel görev, harekete geçmiş bulunan işçi sınıfının, acil iktisadi istemler mücadelesini temel siyasal hak ve özgürlükler mücadelesiyle birleştirerek, böylece hareketi daha ileriye taşımak, devrimci bir işçi hareketi geliştirme çabasına yoğunlaşmaktır.

SOSYALİZM İLE İŞÇİ HAREKETİNİN BİRLİĞİ

Burjuva ideologları, liberaller ve sosyalizm dönemleri, işçi sınıfının kapitalist toplumdaki özel yerini kaybettiğini onyıllar önce ilan etmişlerdi. Küçük-burjuva halkçı akımlar da sınıftan umudunu

keserek sınıfın dışında "işçi sınıfı partisi" olma hülyalarına daldılar, küçük-burjuva bir toplumsal zemin üzerinde işçi sınıfına "önderlik" edebileceklerine inandılar. Bu inancın onları sürüklediği bugünkü akibet orta yerde duruyor.

Türkiye'nin işçi ve emekçisinin yaşamını cehenneme çeviren tüm sorunların, toplumsal eşitsizliklerin, azgın sömürünün, işsizlik ve yoksulluğun, baskı ve terörün, faşizmin ve ırkçılığın, ulusal köleliğin ve cinsel ezilmişliğin kaynağı Türkiye'nin kapitalist düzenidir. Bu düzenin egemen sınıfı olarak burjuvazi ve onun iktidarındır. Bunun karşısındaki temel sınıf ise işçi sınıfıdır. Dolayısıyla burjuvazinin karşısına işçi sınıfını çıkarmak, sosyalist hareketle işçi hareketinin birliğini sağlamak tarihsel ve güncel bir görevidir.

"Bütün ülkelerde işçi hareketiyle sosyalizmin birbirinden bağımsız varlık sürdürdüğü, ve ayrı yollardan yürüdüğü bir dönem olmuştur ve bütün ülkelerde bu bölünme, sosyalizmin ve işçi hareketinin güçsüzleşmesine yol açmıştır; ancak bütün ülkelerde sosyalizmin işçi hareketiyle birleşmesidir ki, ikisi için de sağlam bir temel yaratmıştır..."

Bu son derece zor bir süreçtir, o nedenle sürece çeşitli yalpalamalar ve kuşuların eşlik etmesinde şaşılacak bir şey yoktur." (Lenin, Hareketimizin En Acil Görevleri)

Son derece zorlu bir süreç olan sosyalizm ile işçi hareketinin örgütlü birliğini sağlayabilmek için ısrarla ve kararlılıkla sınıfa gitmek, onu örgütlemek ve politik bir güç olarak siyasal mücadele sahnesine çıkarmak günün temel devrimci görevidir.

SON SÖZ YERİNE

"Bugünün Türkiye'sinde mevcut gerici dengeleri altüst edebilecek biricik toplumsal güç işçi sınıfıdır.

Gericilik atmosferini dağıtmak, kent ve kır yoksullarının hoşnutsuzluğunu düzen karşıtı bir mecraya taşımak, böylece devrimci süreci ilerletmek, devrim davasını büyütme ancak bu sınıfa dayanmakla olanaklıdır.

Kürt sorununu bugünkü kısır döngüden kurtarmak, ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini devrimi büyütmenin bir olanağına çevirmek de ancak işçi sınıfı hareketinin devrimleşmesiyle, toplumda etkin bir güç olarak öne çıkmasıyla olanaklıdır. Bu kuşkusuz kolay değildir; ama başka bir yol, başka bir çıkış, başka bir çözüm yoktur. 'Ulusal cumhuriyet' ya da 'demokratik cumhuriyet' projeleri, toplumsal temelden yoksun, devrimin potansiyellerini düzenin çatlakları içinde eritmekten başka bir sonuç vermeyecek olan gerici ütopyalardır." (TKİP IV. Kongresi Bildirgesi, Ekim 2012)

Direnen işçilerin yolunda mücadele edelim!

Hakkımız olanı kazanalım!

2022 yılına temel tüketim maddelerine, kira, elektrik, doğalgaz ve suya yapılan zamlarla girdik. AKP-MHP iktidarı asgari ücrete %50 zam yapmakla övüne dursun asgari ücret çoktan eriyip gitti. Pek çok sermaye sahibi de bu sözde yüksek zammı bahane ederek, Ocak ayı zammı olarak %0 ya da komik denebilecek zam oranlarını dayatmaya başladılar. Şubat ayında gelmeye başlayan zamlı elektrik ve doğalgaz faturaları ise bardağı taşıran damlalar oldu adeta. Tablo açık bir şekilde gösteriyor ki sermaye iktidarı pandeminin ve krizin faturasını tamamen işçi ve emekçilere kesmekte, artık ölümü gösterip sıtmaya razı etmek için dahi çaba sarf etmemektedir.

SERMAYENİN VE İKTİDARININ BU PERSİZ SALDIRILARINA DUR DİYENLER DE VAR!

Mersin'de Çimsetaş işçileri ilk kıvılcıma çaktı. Patron sendikası MESS ile imzalanan toplu sözleşmeyi kabul etmeyerek, sözleşmenin revize edilmesi için üretimi durdurdular.

Gebze'de "sendika giremez, örgütlenemez" denen Farplas'ta, işçiler dalga geçer gibi verilen 50 TL zammı kabul etmeyerek fabrikanın tüm birimlerinde üretimi durdurdular, fabrikalarını işgal ettiler. Patronun işten atma saldırısına

karşı fabrika önünde direnişlerini sürdürüyorlar.

Esenyurt Migros Depo'da da işçiler sefalet zammına karşı üretimi durdurdular. Azgın polis saldırısına boyun eğmediler, depo önünde direnişe geçtiler.

Türkiye'nin dört bir yanında Yemeksepeti, Hepsijet, Trendyol, Scotty çalışanı motorlu kuryeler gene aynı şekilde hayat pahalılığı karşısında kendilerine dayatılan sefalet ücretlerini kabul etmeyerek kontak kapattılar.

İstanbul, Antep, Tekirdağ, İzmir ve daha pek çok farklı ilde çorap, tekstil ve diğer sektörlerdeki birçok fabrikada sefalet zamlarını kabul etmeyen işçiler de üretimden gelen güçlerini kullanarak eylemler gerçekleştiriyorlar. Darında ve

Öztaş Çorap'ta işten atma saldırısına karşı eylemler gerçekleştiriyorlar.

Kardeşler,

Geleceğimize sahip çıkmak için şimdi Türkiye'nin dört bir yanına yayılan bu direnişleri büyütme zamanıdır. Başta üretimden gelen gücümüzü kullanmak için fabrikalarımızda, işyerlerimizde olmak üzere birliklerimizi-komitelerimizi kurma ve güçlendirme zamanıdır. Bizlere dayatılan sefalet koşullarına karşı mücadelemizi büyütelim. Tüm işçileri, emekçileri, gençleri, kadınları taleplerimiz etrafında kenetlenmek için birlikte hareket etmeye çağırıyoruz. Haramilerin saltanatını yıkmak ancak birleşik mücadelemizle mümkündür.

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU

Sarıgazi'de "İnsanca bir yaşam!" eylemi yapıldı!

Sarıgazi'de bir araya gelen ileri-cidevrimci güçler artan enflasyona ve zamlara karşı protesto eylemi gerçekleştirdi. Demokrasi Caddesi boyunca ajitasyon konuşmaları ile emekçiler insanca bir yaşam için mücadeleye çağrıldı.

Demokrasi Caddesi girişinde insanca çalışma koşulları, sendika hakkı, insanca yaşamaya yetecek bir ücret için motor-kuryelerin, Farplas'da, Migros'da, Aliağa'da işçilerin eylemlerini sürdürdüğü, işçi sınıfının direnişleriyle yol gösterdiği ve mücadeleyi her alanda büyütme gerektiği anlatıldı.

Ardından kısa bir açıklama yapıldı ve şunlar ifade edildi:

"Ekonomik-mali kriz her geçen gün

artıyor. Faturası sistemli olarak işçi sınıfı ve emekçilere kesiliyor ve bu fatura günbegün kabarıyor.

Özellikle son aylarda kontrolden çıkan kriz nedeniyle ciddi kayıplar yaşıyoruz.

Tırmanışını sürdüren enflasyon nedeniyle kısa sürede ücretler eridi, sonu gelmeyen zamlarla alım gücümüz azaldı. Elektrikten, doğalgaza, ev kiralardan ekmeğe her şey zamlandı. Her şeyin fiyatı iki-üç katına çıktı.

Savaş politikaları ve savaş stratejisi üzerine yoğunlaşan hükümet ülkeyi her gün bir adım daha derinleşmiş krizin içine sürüklemeye devam ediyor.

İktidar ve yandaşları, sermayedarlar

bu süreçte karlarına kar katarken bizler sefalete mahkum edildik. Onlar saraylarında lüks içinde yaşarken biz evlerimizi ısıtamaz olduk.

Bizler Sarıgazili emekçiler ve halklar olarak bu zamları kabul etmiyoruz, herkesi artık yeter demeye çağırıyoruz."

Sık sık "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!", "İnsanca bir yaşam istiyoruz!", "Hükümet istifa!" sloganları atıldı. Açıklamanın ardından haramilerin saltanatını yıkmak için, insanca bir yaşam ve çalışma koşulları için örgütlenmekten ve mücadele etmekten vazgeçmeyeceğiz denildi. Devamı gelecek eylem ve etkinliklere katılım çağrısı yapıldı.

KIZIL BAYRAK / SARIGAZI

İŞİD, saray rejimi ve emperyalist riyakarlık

Cihatçı terörün azgın temsilcisi olan İŞİD'in Suriye'nin Haseke kentindeki bir hapishaneye düzenlediği saldırı, bu vahşi oluşumun yeniden tartışılmasına vesile oldu. Hapishane baskınından birkaç gün sonra ABD ordusunun İŞİD şefini öldürmesi, tartışmaları daha da genişletti. Söylemde emperyalistler de işbirlikçileri de İŞİD'e karşı ama gerçek hayatta durum tamamen farklı. Uzun bir aradan sonra düzenlenen cezaevi baskını, "İŞİD'e karşı savaş" söyleminin ya suç ortaklığını örtmek için dillendirildiğini ya da kaba riyakarlıktan başka bir şey olmadığını gözler önüne serdi.

Günlere yayılan hapishane baskını ve sonrasında yaşanan çatışmalar, Suriye Demokratik Güçleri'nin (SDG) üstün gelmesiyle sonuçlansa da İŞİD tehlikesinin devam ettiğini hatırlattı. Buna rağmen bu belanın ortadan kaldırılmasını ne ABD ne de suç ortakları istiyor. Nitekim diğer cihatçı çeteler gibi İŞİD'in hayat kaynakları da Türkiye'den akıyor. Bunu ABD de BM de biliyor. Pek çok veri, AKP-MHP rejiminin örgütle çok yönlü ve karmaşık ilişkiler kurduğuna işaret ediyor. Gerçekler orta yerde duruyorken Tayyip Erdoğan'ın "İŞİD'le savaşan tek NATO ülkesiyiz" türü lafları tekrarlanması, "suç ortaklığını örtme" telaşından başka bir anlam taşıyor. Ayrıca bunu hem Suriye'deki İŞİD'lilerle kurulan ilişkiler hem ülke içinde saray rejimi ile örgüt arasında yaşananlardan anlamak mümkün.

ABD'nin göz yumması Rusya'nın ise izlemesi sayesinde son dönemde Rojava'ya dönük saldırılarını sürdüren saray rejiminin, cezaevi baskını esnasında çok sayıda bölgeyi havadan bombalaması, İŞİD'le koordinasyon içinde çalıştığına dair önemli bir işaret sayılıyor. Zira kapsamlı bir çatışmanın ortasında Suriye Demokratik Güçleri'ne saldırmanın ancak İŞİD'e yarayabileceği aşikar.

"Kobani düştü düşecek" diye amigolarına 'müjde' veren AKP şefi, İŞİD'in Kobani'de yenilgiye uğratılmasını sindiremedi. O günden beri Kürt halkına ve hareketine karşı sınırsız bir kinle saldırması tesadüf değil. Görünen o ki bu defa da Haseke'nin düşmesi için çaba sarf etti, ancak hevesi yine kursağında kaldı. İŞİD şefinin Türkiye sınırına 15 dakika yürüme mesafesinde, Türk ordusunun kontrol ettiği bir bölgede vurulması ise,

Saray rejimiyle bu cihatçı çete arasındaki koordinasyonun/işbirliğinin devam ettiği konusunda şüpheye yer bırakmadı.

Saray rejiminin Türkiye'deki İŞİD örgütlenmesiyle kurduğu ilişkiler de dikkat çekicidir. Birçok kentte hücreleri olduğu belirtilen örgütün çok sayıda işyeri veya şirketler kurabilmesi, başka yerde hayal bile edemeyeceği hareket özgürlüğünü Türkiye'de bulduğunu gösteriyor. Saray beslemesi medyanın yazdığına göre sık sık "İŞİD operasyonları" düzenleniyor. Yapılan açıklamalarda her baskında çok sayıda kişinin yakalandığı söyleniyor. Ancak bu kişilerin yargılanıp yargılanmadığı ya da neye göre yargılandığı belli değil. Bilinen şey ise, şatafatlı haberlerle yakalandığı söylenen İŞİD'lilerin kısa süre sonra sessiz-sedasız arka kapıdan bırakıldıkları ve çalışmalarına devam ettikleridir. Bu olgular örgüt şeflerinin üslerini neden TSK'nin kontrol ettiği alanlarda inşa ettikleri hakkında da fikir veriyor.

"İŞİD'e karşı mücadele" konusunda "hassas" olduklarını sık sık dile getiren Batılı emperyalistler, özellikle de ABD, AKP-MHP rejiminin cihatçı örgütle kurduğu kirli/girift ilişkileri biliyor elbette. Suç ortaklığının ayrıntılarını da bildiklerinden kuşku duymak için bir neden yok. Hal böyleyken saray rejiminin İŞİD'le suç ortaklığı yapmasına ses çıkarmamaları, sanki bundan haberleri yokmuş gibi davranmaları, yapılanları zımnen onayladıklarına işaret ediyor.

Barack Obama yönetiminin Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, "İŞİD'i biz yaratık" itirafında bulunmuştu. ABD yöne-

timleri ise, o günden bu yana en azından Irak-Suriye hattında İŞİD'in bitirilmesine ya da etkisiz hale getirilmesine köstek oldular. ABD'nin örgüt kontrol dışına çıktığında İŞİD hedeflerini vurması ya da şeflerini öldürmesi bu gerçeği değiştiriyor. Hem Irak'ta hem Suriye'de işgalci güç bulundurmaya İŞİD'in varlığıyla izah eden ABD'nin bu vahşi vebanın kurutulmasına engel olmak için tüm imkanlarını kullanması eşyanın tabiatına uygundur. Kimse inanmasa da Amerikan işgalci güçleri halen "İŞİD'e karşı savaş" gerekçesiyle Suriye'de bulunuyor.

Emperyalistlerin İŞİD karşıtlığı söyleminin sahteliğini gösteren önemli faktörlerden bir başkası ise, baskına uğrayan cezaevi ve İŞİD'lilerin ailelerinin tutulduğu kampların tasfiye edilmemesidir. ABD hapishanelerde tutulan İŞİD'lileri yargılamadığı gibi yargılanmalarını da engelliyor. AB devletleri ise, örgütün adam devşirmesine göz yumarken, sıra kendi vatandaşlarını geri almaya gelince yan çiziyorlar. İŞİD tetikçileri bir yana, kendi vatandaşları olan kadın ve çocukların da dönmelerine izin vermiyorlar. Böylece İŞİD'in etki alanına terk edilen çocuklar, örgütün çekirdekten yetiştirilen tetikçileri olmaya zorlanıyor.

Emperyalistlerin cihatçı teröre yaptıkları bir başka önemli hizmet ise, Suriye'ye boğucu bir abluka uygulayarak yeniden imarı ve ülkenin toparlanmasını engellemeleridir. Bu abluka halkın çoğunu sefaletle mahkum ederken, yönetimin işgalci güçler ve cihatçı çetelerle uğraşmasını engelliyor. Bu arada İŞİD tehdidi devam ediyor diye SGD de ABD'ye muhtaç bırakılıyor.

Cihatçı terör tehdidinin kalıcı olması için çabalayan bir diğer rejim ise, Siyonist İsrail'dir. BM kararlarını, uluslararası anlaşmaları ayaklar altına alarak Suriye'yi bombalayan Siyonist rejim, cihatçı çetelere yıllardan beri hizmet ediyor. Emperyalistlerin sağladığı özel korumadan ve Rusya'nın seyirci kalmasından güç alan Siyonist rejim, küstahça saldırılarını sürdürüyor.

Hem İŞİD'in hem diğer cihatçı çetelerin arkasında duran üçlü bir 'şer eksen'i' mevcut: 'Batılı emperyalistler, AKP-MHP rejimi, Siyonist İsrail.' Cihatçı terörü Suriye-Irak başta olmak üzere Ortadoğu halklarının başına bela eden de, bitmesini engelleyen de bu eksenidir. Cihatçı çetelere yüz milyarlarca dolar harcayan Körfez şeyhleri de kuşkusuz ki bu suçun aktif ortaklarıdır.

Bu güçler sadece cihatçı belanın kaynağı değil aynı zamanda bölgedeki savaşların, kıyımların, açlığın, sefaletin de sorumlularıdır.

Irak'ı, Libya'yı, Suriye'yi, Yemen'i yıkıp yıkmak için harcanan dev servet bölge halkları için kullanılsaydı Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki bütün sorunlar çözülebilirdi. Oysa onlar her zamanki gibi tam tersini yaptılar. Ülkeleri yakıp-yıkmak, insan doğa tarih kıyımı yapmak ve halkları sefaletle sürüklemek için bu devasa servetleri harcadılar. Bu tabloda bölge halkları emperyalist-siyonist güçlerle suç ortaklarının Ortadoğu üzerindeki hegemonyasını kırana kadar yazık ki bu vahim tabloda esaslı bir değişiklik yapmaya muvaffak olamayacaklar.

Sokak muhalefeti başladı...

Soygun düzenine geçit yok!

Kriz ve pandemide sermayeyi ihya eden AKP iktidarı tüm emekçi kesimlerin sırtına fatura üstüne fatura bindiriyor. Çalışan kesimlerin büyük çoğunluğunun asgari ücrete talim ettiği ülkede, geçinebilmek bir yana, faturalara dahi güç yetiremiyor.

İktidarın "TRT payı ve enerji fonu kalacak" diye duyurduğu "kademeli elektrik fiyatlandırması" elektrikte katmerli zammın adı oldu. 31 Aralık 2021'de elektrik enerji satış tarifesinde değişikliğe gidildi. Mesken alçak gerilimli tek zamanlı abone grubu için faturaya esas günlük ortalama 5 kWh (aylık 150 kilowatt saat) tüketim miktarına kadar olan elektriğe "düşük kademeli tarife uygulaması" getirildi. Buna göre 150 kilowatt saate kadar olan elektriğe yüzde 52, bu kademeyi aşanlara ise yüzde 127 zam uygulaması devreye sokuldu. Enflasyonun yüzde 36 açıklandığı yerde elektriğe yüzde 52 zam yapma pervasızlığı sergileyen iktidar, açıkladığı kademeli tarifeye aslında yüzde 127'lik zammı garantilenmiş oldu.

Emekçilerin soyulması bununla da sınırlı kalmıyor. Bir de özelleştirmelerle iş başına getirilen şirketlere ödenen yüksek bedeller söz konusudur. Veriler bunu tüm açıklığıyla gözler önüne seriyor. Türkiye'de Elektrik Üretim AŞ'nin sattığı birim fiyatı 34 kuruştur. Tüketicinin ödediği bedel 137 kuruş, aylık 150 kWh'yı geçtiğinde ise bu bedel 206 kuruşa çıkıyor. Kısacası, devlet-sermaye birliğiyle vurgun üstüne vurgun, soygun üstüne soygun yapıyor.

Türkiye'de elektrik dağıtım-tedarik şirketlerinin başını Kolin, Limak, Cengiz, Sabancı, Çalık, Bereket, Alarko, Zorlu, IC

İçtaş, Kazancı holdingleri çekiyor. Bu şirketler tek adam rejiminin sağladığı kolaylıklarla kasalarını misliyle dolduruyorlar. Kâr hanelerindeki temel bir kalem de yerine getirmedikleri yükümlülükler oluyor. Cengiz ve Kolin inşaatı ait Akdeniz EDAŞ'ın elektrik dağıtımını yaptığı Isparta bunun en çarpıcı örneği oldu. Şehirdeki 4 günlük kesinti şirketlerin koruyucu-önleyici tedbirleri almadıkları gibi herhangi bir denetime de tabii tutulmadıklarını, devlet tarafından kayırıldıklarını gösterdi. Özetle, özelleştirmelerin geldiği noktada, tek adam rejiminin sermayedarlara sunduğu kolaylıklar, emekçiler ödediği faturayı kabarttıkça kabartıyor.

Buna karşı tepkiler ise sokağa taşmaya başlamış bulunuyor. Yeni yılda artan,

kademeli tarifeye katlanan elektrik faturalarına karşı işçisi, emekçisi, esnafı yurdun dört bir yanında çeşitli eylemler, basın açıklamaları ile zamları protesto ediyor, soyguna dikkat çekiyor. Yapılan eylemlerde faturaların ödenmemesi, kademeli tarifenin geri çekilmesi, KDV'nin düşürülmesi, elektriğin şirketlerden alınarak kamulaştırılması gibi çeşitli talepler yükseltiyor. Toplumun gittikçe genişleyen bu öfkesi karşısında AKP-Erdoğan iktidarı ise yalan ve çarpıtmalara dayalı bir politika izleyip, verili tablodaki rollerini yok saymaya çalışıyor. Sanki tek adamın elinden çıkmamış gibi, Cumhurbaşkanı'nın konuyu yakından takip ettiği açıklamaları yapıyor. Tayyip Erdoğan bu soruna karşı çözümün adresi gösterilme-

ye çalışılıyor.

En son 11 Şubat'ta elektrik dağıtım şirketleriyle Enerji Bakanlığı arasında bir zirve yapıldı. Elektriğin azizliğine uğrayan toplantıda düzen muhalefetine yönelik suçlamalar, 20 yıllık iktidarlarında enerji sektörüne yapılan yatırımlara yönelik hamasi nutuklar sıralandı. Yaşanan enerji krizinin tüm dünyadaki artan enerji maliyetlerinden ve ülkenin ithal bağımlılığından kaynaklandığına vurgu yapıldı.

Tüm dünyada bir enerji krizi var, fakat henüz hiçbir yerde Türkiye'deki gibi bir düzeyde değil. Dünyada olduğu gibi Türkiye'deki enerji krizi de yapısal bir sorundan, kârı temel ölçüt alan kapitalist üretim tarzından kaynaklanmaktadır. Yenilenebilir enerji kaynakları yeterince kullanılmamakta, olduğu kadarıyla da toplumsal ihtiyaçlar temelinde değil, meta üretimi şeklinde gerçekleştirilmektedir. Ülkede enerji için yapıldığı iddia edilen HES'ler de sermayeye yönelik rant projelerini oluşturmaktadır. Enerji sorunundan ziyade mevcut enerji kaynaklarının sermayeye bağımlılığı sorunu vardır. Sermayenin egemenliğindeki bir üretim ve yönetim şeklinde soygun ve vurgun kaçınılmazdır. Tek adam rejimi ise sermaye için bu işleri çok daha kolay hale getirmektedir.

İşçi ve emekçilerin sokağa taşan öfkesi, hak arayışı ise sermaye ve iktidarı adına işlerin bundan sonra o kadar da kolay yürütülemeyeceğinin ilk göstergeleridir. İktidara karşı asıl muhalefet sokakla başlamaktadır. Bu açıdan sokağı güçlendirmek, kapitalist işleyişi bir bütün olarak sorgulayıp, ulaşılabılır, ücretsiz enerji talebini yükseltmek gerekmektedir.

Buca ve Gebze'de zam eylemleri

tarafından yok sayıldığı vurgulandı.

DEV TEKSTİL'in de katılarak destek verdiği, ekonomik ve sosyal saldırılara karşı mücadele çağrısının yapıldığı eylem, sembolik olarak yakılan faturaların ardından bitirildi.

Gebze Emek ve Demokrasi Güçleri, 09 Şubat Çarşamba günü saat 18.00'de Gebze Kent Meydanı'nda "Geçinemiyoruz, zamlar geri alınsın" talebiyle basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde, "Geçinemiyoruz! Öfkeliyiz! Halka ait olan her şeyi geri alacağız!", "Zamlar geri alınsın! Elektrik, su, doğal gaz halkındır, acil kamulaştırılsın!" ozaletleri açıldı.

Basın açıklamasında her geçen gün derinleşen krizin işçi ve emekçilerin karşısına zamlar ile çıktığı ve bu zamların işçi ve emekçilerin geçimini daha da zorlaştırdığına değinildi.

Hayat pahalılığına ve sıfır zam dayat-

malarına karşı birçok fabrikada işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanarak, insanca yaşanabilir ücretler için mücadele verdiklerine vurgu yapıldı.

Gebze TAYSAD OSB'de bulunan, keyfi işten atmalara karşı ve sendikal hakları için mücadele eden Farplas işçileri için "Farplas işçisi yalnız değildir" sloganı atılarak,

Farplas işçileri ile dayanışma gösterildi.

Eylemin sonunda zamları protesto etmek için faturalar yakıldı.

İzmir Buca'da elektrik faturalarına gelen zamlara karşı eylem gerçekleştirildi.

Buca Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısı ile, "Zamlara, pahalılığa ve yoksulluğa artık yeter!" şiarıyla gerçekleştirilen eylem, Şirinyer Migros önünde toplanılmasıyla başladı.

"Artık yeter! Geçinemiyoruz, zamlar geri alınsın" şiarlı pankartın açıldığı eylemde katılımcı kurumlar adına basın açıklaması yapıldı.

Gıda ürünlerinden elektriğe, doğal gazdan akaryakıtta gelen zamların teşhir edildiği açıklamada ekonomik krizin AKP

AKP iktidarının trol ordusu

İnternetin toplumdaki kullanımının yaygınlaşması yaklaşık yirmi yıl öncesine tekabül ediyor. Bilgisayar ve internet, öncesinde üniversitelerin, devlet birimlerinin kullandıkları araçlar, şimdi tüm dünyada yediden yetmişe hemen herkes tarafından kullanılabilir. Artık 5 yaşlarındaki çocuklar bile telefon, tablet ve bilgisayarlarla oynuyorlar. Sosyal medya ise internet ağında insanların birbirleriyle etkileşime geçtikleri mecralara deniliyor.

Neredeyse on yılı aşkın bir süredir aktif bir şekilde toplumsal hayatın bir parçası haline gelen sosyal medya platformları, haberleşme ve iletişim için önemli kanallar haline gelmiş durumda. Öyle ki birçok sosyal medya platformu, burjuva medya karşısında artık başlıca alternatif medya yerine geçiyor. Bu platformlar, toplumsal sorun alanlarının açığa çıkmasında, anlık gelişmelerden haberdar olunmasında temel kaynak işlevi görüyor, ciddi bir güce dönüşmüş bulunuyorlar. İnsanlar sosyal medya platformları üzerinden örgütlenebiliyor ve burardan yapılan çağrılar ile harekete geçebiliyorlar.

Sosyal medyanın gazete, televizyon vb. gibi mecralardan en büyük farklarından biri de anlık bilgi paylaşımıdır. İnsanlar arasındaki anlık etkileşim sosyal medyayı güçlü kılan yanlardan birisidir. Sosyal medyanın toplumsal hareketliliklere etkisi üzerine sadece Türkiye’de yazılmış onlarca akademik makale bulunuyor.

Tüm bunlardan ötürü AKP iktidarı yıllardır sosyal medyayı kontrol altında tutmaya, denetlemeye ve kısıtlamaya çalışıyor. Ancak iktidarın, interneti ve sosyal medya kanallarını denetim altında tutma çabaları, uluslararası hukuka takıldığı için bir şekilde yetersiz kalıyor. Sosyal medya platformlarına yönelik ilgi ve yoğunluk iktidarın korku kaynaklarından birini oluşturuyor. Bu korkular nedeniyle AKP iktidarı yoğun saldırıları devreye sokuyor. Kişiler üzerinden açtıkları davalar ile “dijital dünyada” korku atmosferi yaratmaya çalışıyorlar.

Örneğin sadece pandemi döneminin başında, iki aylık bir süre zarfında 510 kişi pandemi ile ilgili yaptıkları paylaşımlar gerekçe gösterilerek gözaltına alındı. Keza 11 Mart 2020 tarihi itibarı ile 100 bin kişi hakkında cumhurbaşka-

nına hakaret suçlaması ile soruşturma, bunlardan 30 binine de dava açıldı. Efirin işgaline dair sosyal medyada yapılan paylaşımlarda ise bir buçuk ayda 786 kişi gözaltına alınmıştı.

Google’ın açıklamalarına göre, içerik silme başvurularında Türk sermaye devleti başı çekiyor. Tüm bunlar, sosyal medya platformlarının toplum üzerindeki etkisini ve AKP-Erdoğan iktidarının bu alandan ne denli korktuğunu gösteriyor. AKP-MHP iktidarı yok edemediği bu alanı kendi çıkarları doğrultusunda müdahale edebileceği bir yer haline getirmeye çalışıyor. Nitekim iktidar güçleri gece gündüz demeden “Yeliz” türünden troller eliyle bilgi kirliliği yaratıyor, gündemi meşgul ediyor, algı oluşturmaya çalışıyorlar.

Geçtiğimiz günlerde Kemal Kılıçdaroğlu, AKP’nin kullandığı trollerin bir kısmını deşifre ettiği bir video yayınladı. CHP ayda 250-300 paylaşımında bulunan 10-12 bin civarında trol hesabın bulunduğunu bir rapor halinde yayınladı. Kılıçdaroğlu, trol hesapların liderleri olarak adlandırılan bazı hesapların kimliklerini de açıkladı. Sahte isimler üzerinden hesap açan bu troller, AKP iktidarının linç taburları olarak görev yapıyorlar. Çeşitli vesilelerle ve bizzat AKP’li isimlerin açıklamalarıyla bu trollerin maaşlı çalıştırıldığı, büyük bir kısmına evler, arabalar alındığı ise bir başka bilinen gerçek.

Tam olarak sayı bilinmese de on binlerce trole “örtülü ödenekten” maaş ödendiği CHP’nin hazırladığı raporda da yer alıyor.

Peki trol ne demek ve troller tam olarak ne yapar? Sosyal medya trollerine dair tanımlar şu şekilde: “İnternette çoğunlukla sahte kimliklerin arkasına gizlenerek çeşitli sorunların ve sosyal medya topluluğu arasında kargaşaya sebep olur. Trol, çatışma ve tartışma yaratma niyetinde olan kişidir.” Veya “Sosyal ağlarda gezen daha iyi bir işi olmadığı için milleti rahatsız etmeyi görev edinmiş bireylere verilen isme sosyal medya trolü denir.” Yani troller, kitlelerde istenilen bir algıyı yaratmakta önemli bir araç haline gelen sosyal medya platformlarında insanları zehirlemek, gündemi değiştirmek veya saptırmak için kullanılan maşalardır. Kısacası AKP iktidarı halkın sırtından sızdırdığı paradan trolere maaş vererek, halkı yine halkın parasıyla zehirlemektedir.

AKP iktidarı sosyal, siyasal ve ekonomik alanlarda ciddi bir kriz batağında debeleniyor. Özellikle bugünlerde daha da ağırlaşan ekonomik kriz işçi ve emekçilerin yaşamlarını çekilmez hale getiriyor. Bir avuç asalak, lüks ve şatafat içerisinde yaşarken, toplumun geri kalanına sefalet koşulları reva görülüyor. Emekçiler burjuva medyanın yazıp çizmediği gerçekleri sosyal medya hesaplarından yayınlıyor, tepki gösteriyorlar. Tüm bu yaşananların üstünü örtmek, konuyu saptırmak,

akılları bulandırmak için troller devreye sokuluyor. Troller ise sosyal medyada yaptıkları pervasız ve akıl almaz paylaşımlarındaki gücü bizzat “trolleşen”, linççi bir dil kullanan AKP-MHP şeflerinden alıyorlar.

Ne yaparlarsa yapsınlar, kendilerini bekleyen akıbetten kurtulamayacaklar. Milyonlarca işçi ve emekçinin haklarını bir bir tırpanlayan, özgürlüğünü ve geleceğini çalan bu düzene dair gerçekleri milyonlar yaşamlarında görüyor, hissediyor, biliyorlar. İşçi ve emekçiler, geri-faşist iktidarın baskı, zulüm ve şiddetle yoğrulu saltanatına er geç son vermeyi de başaracaklardır. Bu harami saltanatına son verecek güç açığa çıktığında, örgütlü ve birleşik bir mücadelenin önü açıldığında milyonların öfkesinin karşısında ne paralı troller ne de baskı ve zor aygıtları durabilir.

Son olarak belirtmekte fayda var ki sosyal medyanın yanıltıcı, manipüle edici o tehlikeli yanına karşı uyanık olmak zordur.

Bilinçli bir kullanıcı olmak, bilimsel, güvenilir ve emekçiden yana yayın çizgisi izleyen siteleri tercih etmek bugünlerde bir zorunluluktur.

Aksi takdirde toplumu adeta komplo teorileri, çarpıtma ve yalan dolan ile zehirleyeme çalışan bu düzen karşısında kafa bulanıklığına düşmemek kaçınılmaz olacaktır.

İşsizlik Fonu'nun yağması sürüyor

Sermaye sınıfı, işçi sınıfı ile emekçilerin emeğiyle üretilen zenginlikleri tam bir gözü dönmüşlükle yağmalıyor. Kapitalistler, sermayenin demir yumruğu olan Erdoğan-AKP iktidarı sayesinde iyice ihya olmuş, bu dönemde adeta altın çağlarını yaşamışlardır. Kapitalistler için ucuz işgücü cenneti olan Türkiye'de işçiler sefalet ücretlerine mahkum edilmiştir. Mafyatik AKP-MHP rejimi, ücretli emeğin azgın sömürüsüne yağma ve talanı da eklemiştir. Saraydaki lüks ve şatafat kimi zaman bu yağmadan finanse edilirken, rejime yakın sermaye gruplarına da devasa kaynaklar aktarılmıştır.

AKP-Erdoğan iktidarı Merkez Bankası rezervlerini, Hazine varlıklarını yağmaladığı gibi, İşsizlik Sigortası Fonu'nu (İSF) da defalarca yağmalamıştır. İşsiz kalan/bırakılan işçilere belli bir süre maaş ödemek için harcanması gereken fonun kaynakları pervasızca talan edildi. Oysa işsiz kalan işçilerin bu kurumdan maaş almalarını zorlaştıran çok sayıda engel/kural dikilmiştir. İşçilere ödeme yapmaya gelince kırk dereden su getirilirken, işsizlik Fonunun kaynakları, özellikle pandemi sürecinde kapitalistlere sunulan teşvikler yüzünden erime noktasına gelmiştir.

İSF'nin kaynakları, 3 yılda 131,5 milyar TL'den 90,7 milyar TL'ye düşmüştür. 2021 yılında işsizlik ödeneğinde 5,5 milyar TL, kısa çalışma ödeneğinde 15,9 milyar TL, nakdi destekte 7,3 milyar TL, toplamında 28,8 milyar TL harcanırken, patronların doğrudan faydalandığı işbaşı eğitim programları, aktif işgücü programları ile teşvik ve desteklere toplam 29,02 milyar TL aktarılmıştır. 2021 yılında fonun geliri 46 milyar 28 milyon TL, gideri ise 58 milyar 490 milyon TL olmuştur.

Bu tablodan anlaşıldığı üzere fonda giderler gelirleri aşmış ve AKP-MHP rejimi kapitalistlere dağıtmak için fonu birkez daha yağmalamıştır.

Açıklanan verilerden, geçen yıl toplam destek miktarının 5 milyar 560 milyon TL olduğu, işsizlerin sadece yüzde 43'ünün işsizlik ödeneğinden yararlandığını görmekteyiz. Saray rejimi geriye kalan aslan payını sermayedarlara sundu. AKP eliyle fondan sermayedarlara aktarılan para, işsizlere aktarılanın 3,8 katından fazladır. Bu vahim tablo, iktidarın İSF kaynaklarını nasıl yağmaladığını gözler önüne sermektedir.

İŞSİZLİK FONU KAPİTALİSTLER İÇİN YENİ BİR SÖMÜRÜ BİÇİMİ OLDU

Grevleri yasaklayan, hak arayan işçilerin üzerine polisi saldırtan saray rejimi, kapitalistlere ise farklı adlar altında özel teşvikler sağlamaktadır. "İş başı eğitim" adı altında İŞKUR aracılığıyla kısa süreli sözleşmeli işçi çalıştırmak kapitalistler

için bir tarz haline gelmiştir. KOÇ gibi büyük sermayedarlar, fabrikalarda iş yoğunluğu arttığı dönemlerde toplu işçi alımı yapmakta ve işler bitince de bu işçileri kapının önüne koymaktadırlar. "Kullan-at işçilik" anlamına gelen bu uygulama ile işçiler, kapitalistler için bedavaya çalışmaktadır. İşçi kendini burada geçici işçi ve her türlü haktan yoksun bulmakta ve kadroya alınma beklentisiyle olan bitene ses çıkartmamaktadır. Sendikalı işletmelerde ise geçici işçiler örgütlülüğün ve gelişen mücadelenin dışında kalıyor. Örneğin yakın zamanda bağtlanan MESS Metal TİS sürecinde birçok metal fabrikasında binlerce sözleşmeli işçi, edilgen bir şekilde süreci izlemiştir.

Defalarca İşsizlik Sigortası Fonu'nu yağmalayan AKP-MHP rejimi, pandemi de ise fonu tümüyle kapitalistlere tahsis etti. Pandemi gibi olağanüstü bir durumda dahi çarklar dönmeye devam etmiş ve işçiler ölümüne çalıştırılmıştır. Fabrikalarda pandemiyin yayıldığı ve iş ya-

pılamaz duruma gelindiğinde ise işsizlik fonundan ödenecek şekilde kısa çalışma ödeneği ve ücretsiz izin gibi saldırıları hayata geçirilmiştir. Böylece kapitalistlerin üzerine hiçbir "yük" binmemiş olup, işçilerin bu süre zarfında primleri yatırılmamış ve işçiler asgari ücretin altında bir ücrette mahkum edilmiştir.

Yağma ve talanda eşi benzeri görülmemiş bir çark kuran gerici-faşist rejimin elinde avucunda ne varsa tükenme aşamasına gelmiştir. Kapitalistlerin mayasında olan yağmacılık Erdoğan AKP'siyle bir üst boyuta çıkmış ve Merkez Bankası'nda bulunan "ihtiyat akçesi" dahi talan edilmiş, gelinen aşamada ülke limanları, toprakları kelepir fiyatlarla parsel parsel Körfez şeyhlerine satılmaktadır. Aynı şekilde sermaye iktidarı da sefil bekası için İşsizlik Sigortası Fonu'nu yağmalamaktadır. Son olarak açıklanan verilere bakıldığında İSF birikimlerinin yok olma aşamasına geldiği görülmektedir. Bu tabloda yeni yağma yöntemlerinin rejimin masasında olduğunu tahmin etmek zor olmasa gerek.

Bununla birlikte mafyatik sermaye rejiminin kendi bekasını devam ettirebilmek için yeni kaynaklara ihtiyaç duyduğu dikkate alındığında, emekçileri hedef alan saldırıların yoğunlaştırılması kaçınılmaz görünüyor. İşçi sınıfı ve emekçiler insanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadele etmediği müddetçe İşsizlik Fonu yağmalanmaya devam edecek, yeni saldırılar da gündeme getirilecektir.

Bu durumu tersine çevirmek ise ancak işçi sınıfının örgütlü mücadeleyi geliştirmesi ve emekçilerin mücadeleye kazanılmasında öncü rolü oynamasıyla mümkün olabilir.

Aliağa'da gemi söküm işçileri haklarını istiyor

İzmir Aliağa'da sefalet zammına karşı iş durduran Bereket Gemi Söküm, ACS-Kursan Gemi Söküm ve Işıksan işçileri sabah iş giriş saatinde toplandı. 6 Firmada başlayan direniş 22 firmanın işçilerine yayıldı.

Sefalet zammına karşı iş durduran işçiler sabah saatlerinde giriş alanında buluştu. Toplanan işçiler "Birleşe birleşe kazanacağız!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları attı. **Ege İşçi Birliği** işçilere komite kurma, temsilci seçme ve talepleri savunma çağrısı yaptı. ÇHD'li bir avukat işçilere seslendi ve birlik çağrısı

yaptı. Direnen, haklarını arayan işçilerin yanında olduklarını ifade eden avukatın konuşması işçilerin alkışları ile karşılandı.

"KOMİTELERİMİZİ KURALIM, TALEPLERİMİZİN ARKASINDA DURALIM!"

Ege İşçi Birliği işçilere metal fırtına-

sından örnekler vererek işçilerin birliği yasaların üzerindedir dedi.

EİB, işçilere "Komitelerimizi kuralım, taleplerimizin arkasında duralım!" çağrısı yaptı.

İşten atma olursa iş durduracaklarını açıklayan işçilerin talepleri şu şekilde:

- Bütün firmalara ortak zam yapılсын.
- Tek bir işçi işten atılmayacak
- Tesis içinde yürüyüş yapan işçiler

kendi temsilcilerini seçti ve taleplerini sıraladı. EGD Çelik Gemi Söküm işçilerinin dışarı bırakılmadığı haberi gelmesi üzerine, yürüyüş yapan işçiler şirket önüne giderek EGD işçileri ile dayanışma gösterdiler.

Sloganlarla Gemi Geri Dönüşüm Sanyıcılar Derneği önüne yapılan yürüyüşün ardından görüşme yapılması için beklenildi.

Saat 16.00'da bekleyişi sonlandıran işçiler ertesi gün saat 8.30'da buluşmak üzere eylemi bitirdi.

KIZIL BAYRAK / İZMİR

2022 1. Genel Meclis toplantımız gerçekleşti...

“Hakkımız olanı almak için mücadeleye!”

Sendikamızın 7., şanlı Greif işgalinin 8. yılındayız. İşçi iradesini ve inisiyatifini temel alan sendikamızın, tüzüğüne ve programına uygun olarak 6 ayda bir gerçekleştirdiği genel meclis toplantısının sonuncusu yakın günlerde yapıldı.

Meclis tartışmalarında, genel olarak derinleşen siyasal ve ekonomik kriz ve bunun işçi ve emekçilere yansımaları ele alındı. Özellikle son aylarda temel tüketim maddelerine gelen fahiş zamlar işçi ve emekçilerin belini bükmüş, emekçiler yoksulluğun dibini görmüştür. Kapitalistlerin vurucu gücü AKP-MHP rejimi, yağma ve talan politikalarını tam gaz sürdürmekte, sermayedarları ihya edecek politikalarını hayata geçirmeye devam etmekte ve işçi sınıfının elinde kalan kırıntı haklara dahi göz dikmektedir. Orman kanunlarının geçerli olduğu ülkede, tek adam rejiminin keyfiyete dayalı uygulamaları yüzünden işçi ve emekçiler adeta soluksuz kalmıştır.

- Toplantıda ilk olarak genel kurul sonrası faaliyet değerlendirilmesi yapıldı. Temsilciliklerimizin tek tek yaptığı faaliyet değerlendirmesinde, tekstil işçileri başta olmak tüm işçileri ilgilendiren gündemlere dair faaliyetlerin asgari düzeyde hayata geçirildiği saptandı. Özellikle İstanbul'da yapılan “İşçi ve Emekçi Mitingi”nde sendikamızın yüklendiği öncü rol tartışıldı ve ilerdeki dönemlerde de buna benzer adımların atılması için azami düzeyde çaba sarf edileceği karara bağlandı. Keza sonrasında asgari ücret gündemi de İstanbul'da aynı şekilde ele alındı ve İzmir'de ortak bir zeminde faaliyete konu edildi.

- Rantiye yandaşlarını memnun etmek için faizleri indiren Erdoğan-AKP iktidarı, dövizin son aylarda aşırı yükselmesine sebep olmuştur. Bununla beraber sağanağa dönüşen zam yağmuru karşısında ücretler erimiş ve işçilerin alım gücü iyice düşmüştür. İşçi sınıfının genelini ilgilendiren asgari ücret tartışmaları bu yıl böylesi bir ortamda karşılandı. Sermaye iktidarı, işçi ve emekçilerin artan tepkilerini manipüle etmek için “Asgari ücrette tarihi zam” yalanıyla asgari ücretteki zam oranı beklentisini büyüttü. Nihayetinde, koparılan güvültünün ardından sendika bürokratları, kapitalistler ve iktidar yetkilileri seremoni eşliğinde asgari ücrete yüzde 50'lik zam yapıldığını

duyurdular.

Sonuç olarak, her tür ihtiyaç maddesine yapılan fahiş zamlarla dolar karşısında eriyen asgari ücret geçen yılın gerisinde kalmış ve Asgari Geçim İndirimi (AGİ) de kaldırılmıştır. Aralık ayında belirlenen 4 bin 250 TL'lik asgari ücret, şubat ayı gelmeden ve işçilerinin eline geçmeden çoktan kuşa dönmüş ve şimdiden açlık sınırının altına dayanmıştır. TÜİK'in açıkladığı sahte enflasyon rakamı bile yüzde 48'i aşmışken işçi ücretlerine yapılan zam işçi sınıfını bir kez daha sefaletle mahkum etmiştir.

Örgütsüz birçok tekstil ve dokuma fabrikasında ocak zamları da aynı şekilde patronların sefalet ücreti dayatmasına sahne oldu. Tekstil patronlarının düşük zam dayatmasına karşı İstanbul ve Antep'te işçiler kendi istedikleri ücret için iş durdurdu ve kazanım elde ettiler. Bu yaşananlar bir kez daha göstermiştir ki, işçiler birlikte hareket ettiği zaman kazanım da peşi sıra gelmektedir.

Yüksek enflasyonun işçi ücretlerini yutması gerçeğinin ileriki aylarda daha belirgin bir hal alması kaçınılmazdır. Sendikamız, önümüzdeki günlerden başlayarak “Ücretlerin revize edilmesi” talebini yükseltecektir. Sermaye iktidarının geçmişte asgari ücrete 6. ayda yapılan zamını gasp etmesi üzerine yıllardır asgari ücrete yılda bir kez zam yapılmaktadır. Sendikamız gasp edilen 6. ay zammı için

tüm işçileri mücadeleyi yükseltmeye çağırılmaktadır.

Ayrıca işçi sınıfının kazanılmış hakları her geçen gün daha fazla gasp edilmektedir. Bunun için “Hakkımız olanı istiyoruz!” şiarını yükselterek, “İşten atmalar yasaklansın!”, “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!” taleplerini havzalarda, bölgelerde tekstil işçilerine ulaştırarak, daha yaygın bir çalışma ile mücadele çağrısını yükselteceğiz.

- Binlerce tekstil ve dokuma işçisini doğrudan ilgilendiren Tekstil Grup TİS'leri nisan ayında başlayacak.

Genel meclisimizde bu süreci enine boyuna tartışıp irdeledik. Sendika bürokratlarının kuvvetle muhtemel imzalayacağı ihanet sözleşmesine karşı işçilerin şimdiden duyarlı davranması gerekiyor. Devrimci sınıf sendikacılığının mücadele ve örgütlenme ilkelerini bu süreçte tekstil işçilerine anlatarak, daha iyi çalışma koşulları ve insanca yaşanabilecek bir ücret için söz-yetki-karar hakkını ellerine almaya ve taban iradesini açığa çıkarmaya çağıracağız.

- Bahar gündemlerinin tartışıldığı meclisimizde, öncelikle 8 Mart gündemi ele alındı. Ekonomik kriz tüm işçi ve emekçilerin hayatını ciddi oranda etkilerken, kadınları bir kat daha fazla vurmaya devam ederken yaklaşan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde sendikamız işçi-emekçi kadınları yaşanan sorun-

lar ışığında mücadeleye, örgütlenmeye çağırılmaktadır. Bulunulan her alanda 8 Mart'ın, tarihsel ve sınıfsal özünü uygun olarak örgütlenmesi için çaba sarf edilecektir. Fabrikalarda, havzalarda krizin faturasını ödememek, baskıya, şiddete, mobbinge karşı insanca bir yaşam mücadelesini büyütme için yaygın bir faaliyet yürütülecektir. Alanlarda gerçekleşen eylem, miting vb. etkinliklere katılım sağlanacaktır.

- 1 Mayıs, işçi sınıfı ile burjuvazinin karşı karşıya geldiği “birlik, mücadele ve dayanışma” günüdür.

1 Mayıs çalışmalarının siyasal ve ekonomik sorunlar temel alınarak bugünden yürütülmesi kararlaştırılmıştır. Bilgilendirme toplantıları, komite toplantıları, eylem ve etkinliklerle hazırlıklar yapılması genel meclisimizde karar altına alınmıştır.

- 2019 yılında Çorlu Temsilciliğimize yapılan baskının ardından üyelerimizin yargılandığı mahkeme devam etmektedir.

Sendika olarak davanın müdahili olacağımızın tekrar altı çizilmiş ve gelişmeleri takip edeceğimiz vurgulanmıştır.

- Son olarak etkin bir araç olan sendika bülteni, sosyal medya ve sitenin çalışmaları ile planlamalar yapılarak genel meclisimiz sonlandırılmıştır.

DEV TEKSTİL
(DEVİRMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI)

“İçimizde biriken öfke bir anda patladı”

DEV TEKSTİL sendikasının Alpin Çorap direnişçisi bir kadın işçi ile yaptığı röportajı okurlarımızla paylaşıyoruz.

-Çalışma koşullarınızı, ücret sorunu ve üretimi durdurmaya giden süreci anlatır mısınız? Ayrıca fabrika yönetimi ile varılan anlaşmada talep ettiğiniz ücretler verildi mi?

Çalışma saatlerimiz 8 saattir. Sabit ve vardiyalı olarak çalışan arkadaşlarımız da var. Çalışma koşullarımız normal. Fabrika yönetiminden uzun zamandır memnun değiliz. Yönetime kendimizi ve isteklerimizi bir tülü ifade edemiyorduk. Bizleri dinlemiyorlardı, anlamıyorlardı ve önemsemiyorlardı. Her sene zammımızı bir şekilde itiraz ederek alıyorduk. Tabi o zamanlar her şey bu kadar pahalı değildi. Aldığımız ücretlerle geçine biliyorduk. Şu an ki koşullarda maalesef tatmin olabilecek bir rakam yok. Bir ay boyunca hep bekledik bir şeyler açıklansın diye, ay sonu gelmesine rağmen ses yoktu. Sadece ortada rakamlar dolaşıyordu. Sonunda yönetim görüşmek istedi ve bizlerin seçtiği arkadaşımız görüşme gerçekleştirdi. Yapılan görüşmede %50 zam verileceği söylendi.

“ONLARIN TÜM TEHDİTLERİNE RAĞMEN ÜRETİME GEÇİLMEYİ.”

Sonrasında makine daire başta olmak üzere, formane bölümleri iş durdurdu. Saat 14.00 civarıydı. Söyledikleri zam oranı çok düşüktü, bizlere yetmeyecekti. Üretimi durdurduktan sonra

saatlerce çalışmadık, bekledik. Yönetimden ses seda çıkmadı. Saat 16.00’da vardiya değişiminden dolayı fabrikadan çıkmak zorundaydık. O esnada geceler de gelmişti. O sırada seçtiğimiz sözcüyle haber geldi. Kadınlara 1.500TL, erkeklerle 1.800 TL zam verilecek denildi. Bizler bu oranı da kesinlikle kabul etmedik. Vardiyayı teslim alan arkadaşlarımız da üretimi durdurmaya devam ettiler. Gece 12.00’ye kadar eylem sürdü. Bu süreç içerisinde fabrika avukatları, yöneticiler ve yandaşları açıklama yaptılar “bir an önce iş başı yapın” diye. Bizlere “yaptığınız bu eylem suç” dedi. Onların tüm tehditlerine rağmen üretime geçilmedi. Bizleri yıldıramadılar. Bu sürece gelmemizin nedeni her şeyin aşırı bir şekilde zamlanması ve maaşların düşük oranda açıklanmasıdır. İnanın her şey bir anda oldu, içimizde biriken öfke bir anda patladı. Sonrasında gece 03.00’de fabrikaya yetkili biri geldi. Ve %50 olan zam oranı kadınlar için %70 erkekler için ise %68 oldu, bu teklif kabul edildi.

-Bundan sonraki süreçte neler yapılmalıdır?

Bundan sonraki süreç çok güzel ilerliyor şu anlık. Fabrikada düşüncelerimiz ve fikirlerimiz önemsenmeye başlandı. Fabrika patronu ile seçtiğimiz temsilciler arasında yapılan görüşmede olumlu sözler verdi. Bundan sonraki süreçte patron işçilerin bir bir düşüncelerini alacağını belirtti. Ve hiçbir arkadaşımızın işten çıkartılmayacağını sözünü verdi.

Bundan sonrası için olumlu gelişme-

ler bekliyorum...

-Çorap fabrikalarında direnişler sürüyor ve tepkiler yükseliyor. Bu diğer fabrikalara da yansdı. Bu konu da sizce neler yapılması gerekir?

Diğer çorap fabrikalarına yayılan bu eylemin başını çektik diyebiliriz. Biz işçi ve emekçiler inanmalıyız. Kimse asla geri adım atmasın, bizler gücümüzü gösterdik. Sıra onlarda, direnenlerde. Her şey bizim elimizde, biz birlikte davranarak bir gecede sonuca vardık. Umarım herkes hakkını alana kadar haklı mücadelesine devam eder ve direnenler kazanır.

Zafer direnen emekçinin olacaktır! Sonrasında makine daire başta olmak üzere, formane bölümleri iş durdurdu. Saat 14.00 civarıydı. Söyledikleri zam oranı çok düşüktü, bizlere yetmeyecekti. Üretimi durdurduktan sonra saatlerce çalışmadık, bekledik. Yönetimden ses seda çıkmadı. Saat 16.00’da vardiya değişiminden dolayı fabrikadan çıkmak zorundaydık. O esnada geceler de gelmişti. O sırada seçtiğimiz sözcüyle haber geldi. Kadınlara 1.500TL, erkeklerle 1.800 TL zam verilecek denildi. Bizler bu oranı da kesinlikle kabul etmedik. Vardiyayı teslim alan arkadaşlarımız da üretimi durdurmaya devam ettiler.

Gece 12.00’ye kadar eylem sürdü. Bu süreç içerisinde fabrika avukatları, yöneticiler ve yandaşları açıklama yaptılar “bir an önce iş başı yapın” diye. Bizlere “yaptığınız bu eylem suç” dedi. Onların tüm tehditlerine rağmen üretime geçilmedi. Bizleri yıldıramadılar. Bu sürece

gelmemizin nedeni her şeyin aşırı bir şekilde zamlanması ve maaşların düşük oranda açıklanmasıdır. İnanın her şey bir anda oldu, içimizde biriken öfke bir anda patladı. Sonrasında gece 03.00’de fabrikaya yetkili biri geldi. Ve %50 olan zam oranı kadınlar için %70 erkekler için ise %68 oldu, bu teklif kabul edildi.

-Bundan sonraki süreçte neler yapılmalıdır?

Bundan sonraki süreç çok güzel ilerliyor şu anlık. Fabrikada düşüncelerimiz ve fikirlerimiz önemsenmeye başlandı. Fabrika patronu ile seçtiğimiz temsilciler arasında yapılan görüşmede olumlu sözler verdi. Bundan sonraki süreçte patron işçilerin bir bir düşüncelerini alacağını belirtti. Ve hiçbir arkadaşımızın işten çıkartılmayacağını sözünü verdi.

Bundan sonrası için olumlu gelişmeler bekliyorum...

-Çorap fabrikalarında direnişler sürüyor ve tepkiler yükseliyor. Bu diğer fabrikalara da yansdı. Bu konu da sizce neler yapılması gerekir?

Diğer çorap fabrikalarına yayılan bu eylemin başını çektik diyebiliriz. Biz işçi ve emekçiler inanmalıyız. Kimse asla geri adım atmasın, bizler gücümüzü gösterdik. Sıra onlarda, direnenlerde.

Her şey bizim elimizde, biz birlikte davranarak bir gecede sonuca vardık. Umarım herkes hakkını alana kadar haklı mücadelesine devam eder ve direnenler kazanır.

Zafer direnen emekçinin olacaktır!

Farplas’ta dayanışmayla mücadele büyüyor!

Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye Farplas işçileri sefalet zammına, işten atma saldırısına ve sendika düşmanlığına karşı direnişlerini sürdürüyor.

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları’nın (İEKK) çağrısı ile gerçekleşen dayanışma ziyareti BDSP, DGB ve DEV TEKSTİL’in katılımıyla yapıldı. İEKK “Sömürüye, baskıya, şiddete karşı Farplas’ta direniş kazanacak!” ozaliti açarak sloganlarla fabrika önüne yürüdü.

Fabrika önündeki buluşmada ilk olarak söz alan Birleşik Metal-İş Sendikası 2 No’lu Şube Sekreteri Engin Kulu oldu.

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları adına bir açıklama gerçekleşti. Yapılan konuşmada, sefalet ücretlerine karşı ülkenin birçok yerinde işçilerin ortaya koyduğu mücadeleden, Migros işçilerinden, kadın işçilerin sömürü ve şiddeti en yoğun

şekilde yaşadığından bahsedildi. Kadın patronlardan biri olan Farplas patronu Ahu’nun zenginliğini yaratan kadın işçilerin taleplerini görmezden geldiğinin anlatıldığı konuşmada her yerde olduğu gibi Farplas’ta da sömürüye, baskıya,

şiddete, mobbinge karşı direnişlerle kazanılacağı ifade edildi. İEKK şiiir dinletisi gerçekleştirdi.

İEKK tüm işçilere 8 Mart bildirisini dağıttı. Ayrıca kadın işçilere “Yaşamın yarısından kavganın yarısına” yazılı atkılar ile İEKK broşürleri ulaştırıldı.

Farplas direnişçileri, gün içerisinde halaylara, yürüyüşlerle, sloganlarla direnişin sesini fabrika içerisine ve sanayiye taşıdılar.

“Atılan işçiler geri alınsın!”, “Patron şaşırma, sabrımızı taşıрма!”, “Sendika hakkımız söke söke alırız!” sloganlarıyla fabrika çevresinde yürüyüş gerçekleştireildi. Vardiya çıkışının ardından eylem sonlandırıldı.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

İşçi eylemleri dalga dalga yayılıyor

Sermayedarların sefalet ücreti dayatmasına karşı işçiler fabrika ve işyerlerinde eylemler yapmaya devam ediyor. Fabrika direnişlerine her geçen gün bir yenisi ekleniyor. İzmir Şehir Hastanesi'nin inşaatında çalışan işçileri, Hopa Liman işçileri, Corazon işçileri, Rönesans, Erde ve Nisa şirketlerinde çalışan inşaat işçileri sefalet zamlarına karşı tepki gösterdi.

MİGROS'TA DİRENİŞ SÜRÜYOR

İstanbul Esenyurt'ta bulunan Migros Depo'da işçiler hakları için iş bırakarak depoyu terk etmeme eylemi gerçekleştirdi. DGD-Sen üyesi Migros işçileri, yüzde 8 zam teklifine karşı Esenyurt depoda direnişe başlamıştı. Şirket yetkilileri ise Migros işçilerinin "enfilyona göre ücret" taleplerini değerlendirmek üzere 24 saat süre istemişti. Eylemlerine ara veren işçiler patronun taleplerini kabul etmemesi üzerine 8 Şubat'ta tekrar direnişe başladılar.

İşçilerin direnişi sonrası 257 işçi polis zoruyla depo dışına çıkarıldı. Polis saldırısına rağmen işçilerin direnişi depo önünde devam ediyor.

Migros işçilerinin talepleri şu şekilde: "Saatlik ücrete 4 TL (1 ekmeğin parası)

zam yapılsın.

-Primler yasal güvenceye alınsın.

-İşçi sağlığı ve güvenliği önlemleri alınsın.

-257 işçi kardeşimiz işe geri alınsın."

Direnişteki işçilere çok sayıda sendika, emek ve sınıf örgütleri dayanışma ziyaretinde bulundu. Öte yandan Migros mağazalarında yapılan eylemlerle boykot çağrısı yükseltildi.

YEMEKSEPETİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ ÖNÜNDE EYLEM

Yemeksepeti işçileri %17'lik sefalet zammı dayatmasına karşı 10 gündür ey-

lemlerini sürdürüyor.

DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası'nın çağrısı ile Levent'te bulunan şirketin genel merkezi önünde toplanan işçiler taleplerini yineledi. Motorları ile şirketin önüne gelen ve burada eylem yapan işçiler "Direne direne kazanacağız!" sloganını attı.

Sanatçı Haluk Levent ve CHP'li Veli Ağbaba da eyleme katılarak işçilere destek verdi.

Yemeksepeti işçilerinin talepleri şöyle:

"- Net 5500 TL maaş, prim ve yan haklar.

- Haklarını arayan hiçbir işçi ve kurye

işten atılmaması.

- İş kolunun derhal taşımacılığa geçirilmesi.

- Sendikal faaliyet güvence altına alınması."

TEKSTİL İŞÇİLERİ DİRENİYOR

Tekstil işçileri dört bir yanda sefalet zammına karşı eylem yaptı.

Esenyurt'ta Aushra-Sağlam Çorap, Darında Çorap'ta, Öztaş Çorap'ta, Şenoba Tekstil'de, Ahmet Aslansoy Tekstil fabrikasında, Antep'te Elyaf İplik'te, Artemis Halı'da, Melike Tekstil, Rad Çuval, Gürteks fabrikalarında iş durdurma ve bırakma eylemleri gerçekleştirildi.

Aushra-Sağlam Çorap'ta sefalet zammına karşı eylem yaptıkları için işçiler işten çıkartıldı, DERİTEKS Sendikası fabrika önünde eylem yaptı.

Antep'te Melike Tekstil işçileri, patronun zam teklifini kabul etmeyerek iş bıraktı.

Antep'te bulunan Rad Çuval fabrikasında işçiler patronun 5400 TL ücret açıklamasına karşı iş bırakan işçilerin talebi ise 6200 TL. Gürteks'te patronun 5200 TL aylık ücret ve 200 TL devam primini kabul etmeyen Gürteks işçileri, iş bıraktı.

BERR Çorap'ta hukuksuz bir şekilde işten çıkarılan işçi arkadaş ile konuştuk...

- Merhaba, BERR Çorap'ta bir direniş yaşandı. Direnişin ardından işten çıkarıldınız. Süreç nasıl ilerledi? Kısaca anlatabilir misiniz?

Merhaba, ben BERR Çorap çalışmaktaydım. Kısa bir süre önce zam tartışmaları başladı. Biz kendi aramızda ücret zamlarını konuşuyorduk. Aynı günlerde bununla ilgili toplantılar yapıldı. Patronların kafasındaki ücret 5700 ile 6000 arasında idi. Biz biraz yüklenince 6600 TL'ye çıkardılar. Bunu da sözde "kademeli" belirlemek istediler. Örneğin patronu sevmiyorsan 6200, patronla aran iyiyse 6600 gibi... Biz ise net 7000 TL istedik. Ama istediğimizi alamadık. İyi ya da kötü 6650 TL'ye anlaşma sağlandı. Bu itirazların da bedeli oldu. Ben çok konuştuğum için, yani hakkımızı savunduğum için beni işten çıkardılar. Sonuç olarak kış günü benim ve birçok arkada-

BERR Çorap'ta işten çıkarılan işçi: "Sonuna kadar mücadeleye devam edilmeli"

şımın ekmeğiyle oynadılar.

Aslında herkes ekmeğinin peşinde. Hak aramanın gerçekten suç olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Ne yaparsak yapalım suçlu damgası yiyoruz. Bize sürekli kapıyı gösteren patronlara sesleniyorum. Biz sizin kapı köpeğiniz değiliz. Biz emekçiler olarak çalışıp sizleri zengin ettik. Zenginlik üstüne zenginlik yaşattık. Biz de artık insan gibi yaşamak istiyoruz. Zaten çok şey de istemiyoruz.

Geçmişten bugüne çalışma koşulları zaten ağırdı. Bizlere her geçen gün yükleniyorlardı. "Ürün yetişecek, hızlanın, daha fazla makineye bakın" gibi emirler yağdırıyorlardı. Yetiştirsek bile yine de yaranamıyorduk. Üretimi durdurma sürecinde ise bize sürekli

tehditler savurdular. Yine de biz aldırış etmedik. Çünkü biz hakkımız olanı istedik, fazla olanı değil. Polis çağırmak nedir? Yani kimi korkutuyorlar. Biz evimize ekmeğin götürmedikten sonra kim gelirse gelsin. Umurumda dahi olmaz. Yani süreç bu şekilde ilerledi.

Anlaşma sonucunda ise istenilen ücret alınmadı. Orta bir rakamda anlaşıldı gibi bir şey. Bu enfilyonda bu kadar zam varken biz yine hiç bir şey almadık. Yani kazanan yine patronlar oldu. Patronla işbirliği içinde olan işçiler ve korkaklar yüzünden böyle oldu tabii.

- Bundan sonraki süreçte neler yapılmalıdır?

Bundan sonraki süreçte yine birlikte olunması gerektiğini düşünüyorum.

Çünkü artık patronlar çılgınlar gibi saldıracak. İşten atmalar, baskılar başlayacak. Şimdiden eski işyerim olan BERR Çorap baskılara başladı bile. Ama birlik olduğumuz sürece kimse bizi yıkamaz. Biraz zor birlik oluyoruz ama olmamız gerekiyor.

- Çorap fabrikalarında direnişler sürüyor ve tepkiler yükseliyor. Bu diğer fabrikalara da yansdı. Bu konuda sizce neler yapılması gerekir?

Bence eylemlere bu şekilde devam edilmelidir. Çünkü bizler bir şekilde birlik olmasaydık şu an hala onların dedikleri ücretlere köleliği kabul etmiş olurduk. Bu nedenle gün birlik günü, emekçilerin günüdür. Sonuna kadar mücadeleye devam edilmeli. Durmak yok diye düşünüyorum. Çünkü ezilenler her zaman biziz. Bu gidişata dur demek için sonuna kadar mücadele etmeli, haklarımızı kazanmak için ilerlemeliyiz.

KIZIL BAYRAK / ESENYURT

Markssizm ve sosyal-şovenizm / 5

H. Fırat

İŞÇİ SINIFI VE "İTTİFAK HİYERARŞİSİ"

Aydemir Güler incelemekte olduğumuz yazısının o artık tanıdık olan ara başlıklı bölümünde ("Eşitlerin ittifakı diye bir şey yoktur") aşağıdaki pasajları kısa aralıklarla peş peşe sıralıyor:

"Sosyalizme geçişi sağlayacak olan siyasal devrimin proletarya diktatörlüğünün kurulması anlamına geleceği Marx'ın kendine mal ettiği bir 'buluş'. Peki, ittifak iktidarın paylaşılması yoluyla proletarya diktatörlüğünün sulandırılması için mi icat edilmiştir, yoksa işçi sınıfının güç eksikliğini kapatarak iktidarını mümkün kılmak için mi? Yanıt açıktır..."

"... Topraksız köylülere toprak dağıtmak gibi, ulusların kendi kaderini tayin hakkı da ittifak stratejisi çerçevesinde gündeme geldi. Ancak kimse ezilen bir milliyetle Rusya işçi sınıfını eşdeğer görmeye kalkmadı!"

"Leninist ittifak kendi içinde hiyerarşiktir. İşçi sınıfının öncü partisi farklı toplumsal enerji kaynaklarını uyum içinde bir araya getirir, proletarya diktatörlüğünün tabanını yaygınlaştırır. Müttefiklerden biri hiyerarşinin tepesinde diğerleri eteklerindedir..."

En sade biçimiyle sormuş olalım: Konusu çok uluslu bir devletin bünyesinde, yani bugünün Türkiye Cumhuriyeti'nde, işçi sınıfı ve ezilen ulus sorunu olan bir yazıda bu düşüncelerin yeri nedir? Konuyu tarihsel olarak henüz devrim öncesi süreçte bulunan bir toplumda ulusal sorun olarak ele almak varken, tutup onu temelden farklı bir tarihsel döneme, proletarya diktatörlüğü koşullarına taşımaktan umulan yarar ne olabilir? Ulusal sorun genel, soyut ve değişmez bir sorun olmadığına göre, her somut tarihi ve toplumsal durumda kendine özgü bir muhteva kazandığına göre, birbirinden temelden farklı tarihsel dönemler ve toplumsal durumlar arasındaki bu keyfi iç içelik, birinden diğerine bu rastgele gidış gelişler nasıl mümkün olabilmektedir?

Yukarıya bazı örneklerini aktardığımız pasajlarla güya anlatılmak istenen, işçi sınıfının ittifak ilişkilerinde "eşit" bir taraf değil fakat öncü bir toplumsal güç olduğudur. Ama yazık ki sorun hiç de genel bir doğruyu bürokratik-mekanik bir tonda yineleyip durmaktan ibaret değildir. Aydemir Güler Kürt ulusal hareketinin

yedeğindeki akımları eleştirmeye, böylece güya kendi sosyal-şoven tutumlarına dayanaklar oluşturmaya çalışırken, gerçekte bir kez daha gülünç durumlara düşmüştür.

İşçi sınıfının modern burjuva toplumdaki çok özel konumundan kaynaklanan potansiyel devrimci önderlik kapasitesinden hareketle, yukarıdaki türden yavan kıyaslama ya da muhakemelere girilmez. Teorik ele alış iddiasındaki bir metinde bu hiç yapılmaz. Zira herkesin çok iyi bildiği gibi totolojiden bir şey çıkmaz. Sorun işçi sınıfının taşıdığı bu potansiyelin somut tarihsel bir gerçeğe nasıl dönüştürülebileceğidir. Bu da konumuz bağlamında bizi dosdoğru ulusal soruna ilişkin marksist program ve politikanın kalbine taşır. Böylece de, günümüz Türkiye'si söz konusu olduğunda, başarılı bir toplumsal devrim mücadelesinin biricik gerçek güvenesi olarak devrimci bir sınıf hareketi geliştirebilmenin sorunlarına ve bunun temel önemde bir boyutu olarak da, ulusal sorunda enternasyonalizm ilkesinin politik-pratik gereklerine ulaşmış oluruz.

Aydemir Güler kendi zayıflığını bizzat seziyor olmalı ki, sözüm ona teorik dayanaklar bulmak adına, tutup tartışmayı

zafere ulaşmış bir devrimin sonrasına, proletarya diktatörlüğü koşullarına taşıyor. Oysa bunu başarmış bir proletarya, ileri düzeyde sınıf bilinçli, her düzeyde örgütlü ve dahası, adı üzerinde, iktidar düzeyine yükselmiş bir öncü devrimci sınıf demektir. Bütün bunları başarmış bir devrimci sınıfın ittifak ilişkilerinde "eşit" değil fakat önder konumda olması gerektiğini söylemekse abesle iştiğal etmek, boş işlerle uğraşmaktır. Bu tarihsel konuma ulaşmış bir işçi sınıfının tüm ezilen ve sömürülen sınıf, kesim ya da katmanlar karşısındaki önder konumu, hiç de potansiyel bir olanak değil fakat düpedüz tarihsel bir olgudur artk. Önderlik kapasitesi kuvveden fiile geçmiş, bir gerçek haline gelmiştir. Tartışmalı bir yan kalmamış, işçi sınıfı devrimci öncü misyonunu, bu alandaki üstünlüğünü ve benzersizliğini, tarihsel olarak kanıtlamıştır.

Ekim Devrimi'nin zaferiyle birlikte, hele de iç savaşı zaferle taçlandırdıktan sonra, Bolşeviklerin yönetimindeki Rusya proletaryasının durumu tam olarak buydu. Bu tarihsel konuma ulaşmış bir proletaryanın herhangi bir ezilen ulusla bir "ittifak"ını (ve hele de bu ittifak içindeki konumunu!) tartışma konusu yapmak, yapanın kendisini gülünç durumlara dü-

şürmesinden öte bir anlam taşımaz.

Öte yandan bu proletarya, Sosyalist Ekim Devrimi'ni zaferle taçlandırmış Rusya proletaryası, Aydemir Güler'in zihninin derinliklerinde taşır görüldüğü gibi, hiç de yalnızca ezen ulusa mensup değil fakat tüm milliyetlerden bir proletaryadır. (Bu konuda o günkü Bolşevik liderliğin ulusal bileşimine bakmak bile kestirmeden bir fikir verebilir). Bütün milliyetlerden proletaryanın bu türden bir devrimci birliği sağlanmasaydı eğer, tam da bu sayede bütün milliyetlerden burjuvazi ve toprak sahiplerinin iktidarına son verilmeseydi eğer, ne muzaffer bir sosyalist devrimden, ne Sovyet federasyonundan ve ne de son biçimini almış haliyle bir Sovyetler Birliği'nden söz edilebilirdi.

Ama biz devrim sonrası bir toplumda değil, günümüz Türkiye'sindeyiz. Bu nedenle ki biz, bu tümüyle farklı tarihi dönemleri ve toplumsal durumları bir yana bırakalım, çok uluslu bir devlet olan Türkiye Cumhuriyeti'nin kendi bünyesindeki ulusal soruna dönelim; eğer devrim mücadelesinde gerçekten önder bir konuma ulaşmak istiyorsa, bu türden bir sorunun işçi sınıfımızın önüne koyduğu somut devrimci görev ve sorumluluklara

bakalım diyoruz. Daha doğrusu diyecek gibi oluyoruz. Ama hayır, yazısının "İşçiler ve Kürtler" başlığına ve buna dayalı konusuna rağmen, Aydemir Güler bir sonraki ara başlık altında, sorunu gene tarihsel geçmişin "sosyalizm diyarı" üzerinden ele almakta ısrar ediyor. "Kendi kaderini tayin hakkı evrenselleştirilemez" ara başlığı altında bu kez şunları okuyoruz:

"Sosyalizm uygulamalarında farklı etnisitelerin işçi sınıfı iktidarıyla uyumlu hareketini sağlamının başlangıç noktasında kendi kaderini tayin hakkı yerini almıştır. Amaç işçi sınıfı ile ezilen milliyet arasında bir ittifakın tesisiydi. Kendi kaderini tayin ise bu ittifakın unsurlarından bir tanesiydi..."

Daha önce maddi güç eksikliği içindeki Rusya proletaryasının köylülüğe toprak ve ezilen uluslara kendi kaderini tayin hakkı vadederek "ittifak" ilişkilerine yöneldiği söylenmişti. Bir önceki bölümde (**Markssizm ve Sosyal-şovenizm-4**) bu iddia üzerinde gereğince durmuştuk. Şimdiyse, zafere ulaşmış proletaryanın aynı politikayı bu kez "farklı etnisitelerin işçi sınıfı iktidarıyla uyumlu hareketini sağlamak" üzere uyguladığını, amaçlanınsa "işçi sınıfı ile ezilen milliyet arasında bir ittifakın tesis" edilmesi olduğunu öğrenmiş oluyoruz.

Tarihsel tabloya bir göz atalım. Şubat Devrimi'ni Ekim Devrimi, onaysa bir tarafında bütün milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçiler, öte yanında bütün milliyetlerden burjuvazi ve toprak sahipleri olan dört yıllık bir iç savaş izliyor. İşçi sınıfı ve emekçiler bu kıran kırana zorlu sınıflar savaşından sonuçta zaferi elde etmiş olarak çıkıyorlar. Bunu Sovyet iktidarlarında somutluyorlar, önce Sovyetler federasyonu ve ardından Sovyetler Birliği olarak birleşiyorlar. Ama Aydemir Güler, tarihi gerçeklerle alay edercesine hala işçi sınıfı ile "ezilen milliyetler" arasında bir "ittifakın tesisi"nden söz edebiliyor. Bunsuz işçi sınıfı iktidarının olamayacağından ve korunamayacağından dem vuruyor. Bunu söyleyebilenin, marksist ulusal sorun programından ve bu programın bir toplumsal devrimle gerçekleştirmeyi hedeflediği çözümün somut anlamından, bunun Ekim Devrimi'nin ardından kazandığı somut anlam ve kapsamdan pek de bir şey anlamadığını ifade etmek

durumundayız.

"EKİM DEVRİMİ VE ULUSAL SORUN"

Muzaffer Ekim Devrimi'nin Milliyetler Komiseri olarak Stalin devrimin birinci yıldönümünde, Kasım 1918'de, *Pravda*'da yayınlanmak üzere kapsamlı bir makale kaleme aldı. **Ekim Devrimi ve Ulusal Sorun** başlığı taşıyan ve devrimin ulusal sorun alanındaki bir yıllık seyrini ve sonuçlarını ortaya koyan bu makale, ulusal sorunun ele alınışına ilişkin olarak çok önemli bir yönetsel uyarıyla başlıyor:

"Ulusal sorun, hiç de, kesin olarak mutlak, değişmez bir şey değildir. Mevcut rejimin dönüşümü genel sorununun bir parçası olduğu için, ulusal sorun, tamamen toplumsal koşullar, ülkede kurulmuş olan iktidarın niteliği ve genel olarak, toplumsal gelişmenin tüm seyri tarafından belirlenir. Bu özellikle çevre-bölgelerde ulusal sorunun ve ulusal hareketin, devrimin seyrini izleyerek hızla içerik değiştirmekte olduğu Rusya'da, devrim dönemi sırasında, herkesin gözü önünde, açık bir biçimde, kendini göstermektedir."

Ulusal sorun söz konusu olduğunda, farklı tarihsel dönemler ve toplumsal durumlar arasında keyfi gidip gelmelerin yersizliği konusunda bu yönetsel uyarı yeterli bir fikir veriyor olmalıdır. Şubat'tan başlayarak devrim sürecinin seyri üzerinde duran Stalin, Ekim Devrimi sonrasında ilişkin gelişmelerin bir yıllık bilançosuna ve bunun somut tarihsel anlamını şöyle özetliyor:

"Ve böylece, yabancı müdahale ve çevre-bölgeler topraklarının işgali dönemi başladı. Bu dönem, bir kere daha 'ulusal' ve bölgesel hükümetlerin karşı-devrimci niteliğini ortaya çıkarmıştır."

"O zaman herkes için açık-seçik belli oldu ki, ulusal burjuvazi, 'kendi halkını' ulusal baskıdan kurtarma peşinde değildi, o, halkın alınterinden karlar elde etme özgürlüğü, ayrıcalıklarını ve sermayelerini koruma özgürlüğü peşindeydi."

"O zaman bütün açıklığıyla anlaşıldı ki, emperyalizm ile bağları koparmadan, ezilen ulusların burjuvazisi devrilmeden ve iktidar, bu ulusların emekçi yığınlarının eline geçmeden, ezilen ulusların kurtuluşu düşünülemez."

"Ve böylece 'bütün iktidar ulusal

burjuvaziye' sloganıyla ulusların kendi kaderlerini serbestçe tayin etme hakkı konusundaki eski burjuva kavramının maskesini, devrimin bizzat seyri düşürdü ve bu kavram bir kenara atıldı. 'Bütün iktidar, ezilen ulusların emekçi yığınlarına' sloganıyla ulusların kendi kaderlerini serbestçe tayin etme hakkı konusundaki sosyalist kavram, tüm uygulanma haklarını ve olanaklarını kazanmış oldu."

"Böylece Ekim Devrimi, eski burjuva ulusal kurtuluş hareketine son vererek, ezilen ulusların işçi ve köylülerinin her türlü baskıya karşı, ve bu arada ulusal baskıya karşı, 'kendi' burjuvazilerinin iktidarına karşı ve yabancı burjuvaziye, genel olarak emperyalizme karşı yeni sosyalist bir hareketin çağını açmış oldu." (**Markssizm ve Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu**, Sol Yayınları, 4. Baskı 1990, s.81 ve 89)

Stalin'den aktarmayı biraz geniş tuttuğumuz farkındayız, ama bunun gerekli olduğu inancındayız. Aydemir Güler'in iddiaları karşısında devrimin Milliyetler Komiseri'nin tanıklığına başvurmak, sorunu çok da uzatmadan netleştirmek bakımından amaca tümüyle uygundur.

Şimdi kaldığımız yere dönebiliriz. Aydemir Güler, Ekim Devrimi'nin ardından, işçi sınıfının iktidarını koruyabilmek için, dönün "ezilen ulusları"yla bir ittifak tesis etmek zorunda olduğunu söylüyor ve "kendi kaderini tayin ise bu ittifakın unsurlarından bir tanesiydi" diye ekliyordu. Devamında "göz ardı edildiğinde tarihin anlaşılabilir hale geleceği açık olan başka unsurlar da vardı" diye ekliyor ve sözü getirip şu sonuca bağlıyor:

"Bağımlı halkların sınıfsız bütünlükler arz ettiği düşünemeyeceğimize göre ittifakın uluslar tarafından çıkarları ve niyetleri sosyalizmle çelişen güçlerin var olması da kaçınılmazdı. Geleneksel mülk sahibi sınıfların doğrudan veya dolaylı temsili anlamına gelen bu olgu içeriden, o ülkenin komünistleri ve işçi sınıfı tarafından baskılanıyordu."

"İçeriden baskılanmanın yetmeyeceği örnekler de az değildi doğrusu. Buralarda Bolşevik merkezle 'ulusal' çevre arasındaki ilişkide çelişkilerin su yüzüne çıkması kaçınılmazdı. İşçi sınıfı iktidarı bir ulusal ittifaklar sistemine de dayanıyor-du ve iktidar ittifakların içinde de müca-

dele yürütülmesini gerektirirdi."

Durum netleşmiş olmalıdır. Bize işçi sınıfı iktidarından, bu iktidar tarafından kendilerine kaderlerini tayin hakkı tanınmış dönün "ezilen uluslar"ıyla bu sayede kurulabilmiş bir yeni ittifaktan, ama işte böylece (bu ittifakın doğası gereği!) ortaya çıkan yeni "sorunlar"dan, bu sorunların kaçınılmaz kıldığı iç ve dış "baskılama"lardan söz ediliyor.

İşçi sınıfı iktidarı ile dönün ezilen ulusları arasında kurulmuş ittifak iddiası üzerinde durmayacağız. Bir önceki bölümde bu iddianın temelsizliğini, üstelik de henüz devrim öncesi süreçler söz konusuysen, yeterli açıklıkta ortaya koyduğumuz inancındayız. Devrim öncesi süreçte olmayan devrim sonrası süreçte hiç olamazdı. Çünkü muzaffer bir toplumsal devrim demek, her milliyetten sömürücü sınıfların tasfiyesi ve her milliyetten işçilerin iktidarı demektir. Ama devrimin zaferini, hele de ikide bir sözünü ettiği "proletarya diktatörlüğü"nü böyle anlamıyor olmalı ki, Aydemir Güler, iktidar sonrasının müttefik "uluslar"ını sınıfsal açıdan çelişkili bir bütün olarak görmeye devam edebiliyor. "İşçi iktidarı" ile dönün "ezilen ulusları" arasındaki ittifakın bu ikinci tarafında, "geleneksel mülk sahibi sınıfların doğrudan veya dolaylı temsili"den söz edebiliyor. Çünkü o devrim sürecinde olduğu gibi devrim sonrasında da "ittifak"ın ezilen ulusların bizzat kendisiyle kurulduğunu düşünüyor. Ezilen ulus bütünüyle kurulan bir ittifak da doğal olarak ulusun tüm unsurlarını, dolayısıyla da onun mülk sahibi sınıflarını da kapsayacaktır. Doğal olarak tarihsel gerçekten değil muhababımızın "kurgu"sundan söz ediyoruz.

Stalin'den geniş bir aktarmaya neden ihtiyaç duyduğumuz şimdi daha iyi anlaşılabilir olmalıdır. Aydemir Güler'in tarihsel sunumun temelsizliğini (ve elbette saçmalığını!) görebilmek için Stalin'in devrimin birinci yılında çıkardığı bilanço-ya şöyle bir göz atmak bile yeterlidir. İç savaşın bitiminde ise tarihsel tablo her açıdan net bir görünüm kazanmıştı. Eski egemen sınıflar devrimin egemen olduğu tüm cumhuriyetlerde artık yoktular. NEP dönemi boyunca kulaklar ve nepmanlar yaşamaya devam ettiler. Ama bu tüm Sovyet uluslarına (muhtemelen herkesten çok da Büyük-Ruslara) özgü bir

durumdu ve bundan dünün “ezilen uluslar”ı için çıkarılabilecek özel bir sonuç yoktu. Toplumsal ilişkileriyle tasfiye edilmiş dünün egemen sınıflarının mensupları kadar ideolojileri de, dolayısıyla milliyetçilik ideolojisi ve eğilimleri de elbette yaşamaya devam ediyordu. Ama buradan da özel olarak dünün “ezilen uluslar”ıyla sınırlı bir olgudan söz etmek olanağı yoktur. Nitekim devrim sonrasında parti kongrelerinde öncelikle Büyük-Rus ulusal şovenizminin etki ve yansımalarına işaret edilir, dünün ezilen uluslarının bünyesindeki milliyetçi eğilimler yanı sıra ele alınır. Bu ezilen uluslar lehine göstermelik bir duygusal jest değil, fakat geçmişten gelen tarihsel-toplumsal mirasın zorunlu bir gereği idi.

DEVİRİMCİ SINIF HEGEMONYASI

Aydemir Güler, “Leninizm”e sadakat yeminiyle başlamıştı yazısına. Ama biz şu ana kadar onun herhangi bir temel konuda Leninizm ile uyumlu bir tek düşünce ortaya koyabildiğine tanık olmuş değiliz. İfade bir sözünü ettiği o proletarya diktatörlüğü “buluş”u da dahil buna.

Girişte aktardığımız sorusu şuydu: “Peki, ittifak iktidarın paylaşılması yoluyla proletarya diktatörlüğünün sulandırılması için mi icat edilmiştir?” Soruyu bizzat kendisi “yanıt açıktır” kesinliğinde yanıtlamakla birlikte, onun bu konuda da leninist kavrayışın tümüyle dışında olduğunu görüyoruz. Eğer işçi sınıfı, kendi iktidarının tesisi uğruna kurduğu ittifaklar içinde, eski “ezilen uluslar”a mensup “geleneysel mülk sahibi sınıfların[ın da] doğrudan veya dolaylı temsili”ne de razı olabiliyorsa, bu tamı tamına daha baştan proletarya diktatörlüğünün zaten “sulandırılmış” olduğu anlamına gelir.

“Leninist ittifak kendi içinde hiyerarşiktir... Müttefiklerden biri hiyerarşinin tepesinde diğerleri eteklerindedir.” Sadakat yemininin acınası gülünçlükte bir başka örneğidir bu. Bu türden mekanik ve daha da kötüsü bürokratik formülasyonların, proletaryanın devrimci sınıf hegemonyasına ilişkin leninist anlayışla yakından uzaktan bir ilgisi yoktur. Buradaki çarpıklığı anlayabilmek için yazarın yazısını Kürt hareketiyle ilişkiler üzerinden kaleme aldığını göz önünde bulundurmak gerekir. Nitekim ara başlığa çıkarılan o “Eşitlerin ittifakı diye bir şey yoktur” vecizesi de yukarıdaki bürokratik formülasyonlarla aynı sonucu vurguluyordu. İşçi sınıfı öncü güçtür, dolayısıyla ittifak hiyerarşisinin tepesinde olmalıdır, Kürt hareketi ise en fazlasından bir ezilen ulus hareketidir ve en iyi durumda ittifakın hiyerarşik mimarisinin eteklerinde kendisine bir yer bulabilir.

Ama bu “Leninizm”in kendisi bir yana karikatürü bile değildir. Modern burju-

va toplumunda proletaryanın devrime önderlik kapasitesi, dolayısıyla sınıflar mücadelesi içinde öncü devrimci bir sınıf olarak yeri, hiç de önsel bir hazır sonuç değil, fakat zorlu çalışmalar ve mücadeleler içinde zamanla geliştirilip kazanılması, ideolojik, siyasal ve örgütsel planda ete kemiğe büründürülmesi gereken bir potansiyel yetenektir. “Kendiliğinden sınıf” derken işçi sınıfının bu yetenekten henüz yoksun olduğunu da dile getirmiş oluruz. “Kendisi için sınıf” derken henüz zafere ulaşmamış olsa bile işçi sınıfının bu doğrultuda en azından önemli bir tarihsel gelişme aşamasını geride bırakmış olduğunu dile getirmiş oluruz. Ama öznel idealist yazarımız, kitaplardaki kavramlaştırmalarda yer alan tarihsel soyutlamadan hareketle, bunu önden kazanılmış, çoktan hak edilmiş, dolayısıyla ittifak ilişkilerinde de dayatılması gereken bir hak, adeta göksel olarak sınıfa bağışlanmış bir ayrıcalık halinde sunuyor. Biz sınıf hareketinin öncüsüysek ve işçi sınıfı da ittifak mimarisinin tepesinde bir sınıfsa, bu durumda kendisine ancak aynı mimarinin eteklerinde yer bulabilecek olan bir ezilen ulus hareketinin yedeğinde ne işimiz var demeye getiriyor.

İşçiler ve Kürtler yazarının kendisine dayanaklar bulmak için neden ikide bir devrim sonrasına ve sosyalizm diyarına sıçrayışlar yaptığı şimdi daha iyi anlaşılıyor olmalıdır. Çünkü orada zorlu mücadeleler içinde tarihsel olarak kazanılmış, kuvveden file geçmiş bir devrimci sınıf kapasitesi, bunun ürünü olarak gerçekleştirilmiş bir devrimci hegemon konum ve üstünlük alanı var. Ama yazık ki bu Türkiye’nin yakıcı siyasal sorunları karşısında bizi bir adım bile ileri götürmez, altına sığınır görüldüğümüz “Leninizm” bay-

rağını bin türlü sallayıp dursak bile kendi başına bize gerçek siyasal yaşamda bir nebze olsun üstünlük kazandırmaz.

Leninizmin özü ve devrimci sınıf önderliği bakımından günümüz Türkiye’sindeki anlamı ve pratik gerekleri konusunda bir fikir mi edinmek istiyorsunuz, **TKİP IV. Kongresi**’nin şu bakış açısına kulak veriniz:

“Bugünün Türkiye’sinde mevcut gerici dengeleri altüst edebilecek biricik toplumsal güç işçi sınıfıdır. Gericilik atmosferini dağıtmak, kent ve kır yoksullarının hoşnutsuzluğunu düzen karşıtı bir mecraya taşımak, böylece devrimci süreci ilerletmek, devrim davasını büyütmek ancak bu sınıfa dayanmakla olanaklıdır. Kürt sorununu bugünkü kısır döngüden kurtarmak, ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini devrimi büyütmenin bir olanağına çevirmek de ancak işçi sınıfı hareketinin devrimcileşmesiyle, toplumda etkin bir güç olarak öne çıkmasıyla olanaklıdır. Bu kuşkusuz kolay değildir; ama başka bir yol, başka bir çıkış, başka bir çözüm yoktur. ‘Ulusal cumhuriyet’ ya da ‘demokratik cumhuriyet’ projeleri, toplumsal temelden yoksun, devrimin potansiyellerini düzenin çatlakları içinde eritmekten başka bir sonuç vermeyecek olan gerici ütopyalardır.” (**TKİP IV. Kongresi Bildirgesi**, Ekim 2012)

Ya da **TKİP V. Kongresi**’nin (2015) neden temel şiar olarak “**Devrimci Bir Sınıf Hareketi İçin İleri!**” şiarını vurgulu bir biçimde öne çıkardığı ya da örneğin **TKİP VI. Kongresi**’nin (2018) neden “**Sınıfa karşı sınıf!**” dediği ve günümüz Türkiye’sinin somut koşulları üzerinden bunu nasıl gerekçelendirdiği üzerine düşününüz.

Ama ne gam, ittifak mimarisi ve hi-

yerarşisinde sınıfa toz kondurmayanlar, onu Türkiye’nin sanayi havzalarında kendi kaderine (gerici burjuva siyasal güçlerin çok yönlü etki ve denetimine) terk etmiş durumdadır. Büyük kentlerin iyi halli orta sınıf semtlerinin dışına pek az adım atıyorlar. İki de bir parıltılı salonlara topladıkları o yüzlerce “parti üyesi”nin onda birini, hiç değilse yüzde birini olsun fabrikalara yöneltmeyi akıllarından bile geçirmiyorlar (ya da belki de “üye yapısı” konusundaki gerçeklerden dolayı bunu isteseler de yapamıyorlar!) Ama teorik soyutlamalara dayanarak işçi sınıfının hiyerarşik üstünlüğü üzerinden ahkam kesmeye ve bundan hareketle de izlemekte oldukları sosyal-şoven çizgiye umutsuz dayanaklar üretmeye çalışıyorlar.

“PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ”

Devrim sürecinde proletaryanın devrimci sınıf hegemonyasının somut tarihsel-siyasal anlamını ve gereklerini yerine oturtmakta başarısız kalanların aynı kavrayışsızlığı proletarya diktatörlüğü sorununda göstermelerine de şaşmamak gerekir. Bunun bir yanında, ezilen uluslar burjuvazisiyle “ittifak tesisi” çerçevesinde iktidar paylaşımı anlayışı; öte yanında, bunun ürettiği varsayılan sorunlar ve dolayısıyla bu sorunları çözümü doğrultusunda özellikle öne çıkarılan “baskılmalar” söylemi var.

Lenin’in ömrü bize geride geniş bir planını bırakmış olduğu “*Proletarya Diktatörlüğü*” başlıklı eserini yazmaya yetmedi. Fakat devrim sonrası bir dizi makalesinde, konunun temel yönlerini yeterli açıklıkta ortaya koymak olanağını bulabildiği için yine de şanslıyız:

“Latince, bilimsel, tarihsel-felsefi ‘proletarya diktatörlüğü’ terimini daha basit bir dile çevirirsek, şu anlama gelecektir: Yalnızca belirli bir sınıf, yani kentli işçiler ve genel olarak fabrika, sanayi işçileri, sermayenin boyunduruğunun atılması savaşımında, bu atma sürecine, bu zaferi koruma ve sağlama savaşımında, yeni, sosyalist sistemi yaratma işinde, sınıfların tam olarak kaldırılması uğruna verilen savaşımın tümüne önderlik edebilir.” (**Büyük Bir Başlangıç**)

Burada özellikle dikkat çekici olan nokta, Lenin’in devrim sürecinde proletaryanın devrimci önderlik kapasitesi ile, yani devrimde sınıf hegemonyası ile, devrimin zaferinin ardından bu kez iktidara egemen bir güç olarak eski toplum kalıntılarını silip süpürmek ve yeni toplumu inşa etmek, giderek sınıfsız topluma ulaşmak mücadelesine önderlik kapasitesini birlikte ele almasıdır. Zira bunlar aynı gerçeğin (aynı sınıfsal konum ve yeteneğin) birbirinden temelden farklı olan iki tarihi döneme yayılmasından başka bir şey değildir. Proletarya top-

lumsal devrime önderlik edebilme yeteneğine sahip biricik devrimci sınıfsa eğer, bu konumunu tarihsel bir geçiş dönemi olan proletarya diktatörlüğü döneminde de herhangi bir toplumsal kesim ya da katmanla, bunlar emekçi kesim ve katmanlar olsa bile, paylaşamaz. Değil mi ki devrimden sonra bile hala da “çelişkili bir bütün” olduğu iddia edilen “ezilen uluslar”la paylaşmak yoluna gitsin. Hiyerarşinin tepesi ile etekleri arasındaki o bürokratik-mekanik ayırım buradaki soruna hiçbir açıklama getirmez. Dahası sorunun hiçbir biçimde kavranmadığını gösterir.

Sorunun özü ve kapsamı, proletarya diktatörlüğü koşullarında da, kendine özgü benzersiz konumuyla işçi sınıfının tüm öteki emekçi katmanlara önderlik etmesi, onları yeni bir toplumun inşasına daha sıkı bir biçimde kazanması, bu doğrultuda eğitmesi, yönetip yönlendirmesi sorunudur. Demek ki bir kez daha devrimci sınıfsal hegemonya sorunudur. Nitekim Lenin, proletarya diktatörlüğü sorununun özünün (“can alıcı noktasının”), “proletaryanın sınıf savaşımının”, devrim sonrası yeni tarihsel-toplumsal koşullarında, bu kez “yeni biçimler içinde sürdürülmesi”nden başka bir şey olmadığını altını çizerek (Proletarya Diktatörlüğü). Devrim öncesi ve sonrası tarihsel süreçlerin bütünü üzerinden ise sorunu şöyle ortaya koyar:

“Kapitalizm altında proletarya, ezilen bir sınıf, üretim araçlarından yoksun bırakılmış bir sınıf, doğrudan doğruya ve tam olarak burjuvazinin karşısında duran ve dolayısıyla da sonuna dek devrimci olabilen tek sınıftır. Burjuvaziye altden ve siyasal gücü alan proletarya, egemen sınıf haline gelmiştir; devlet gücünü kullanır, daha şimdiden toplumsallaşmış olan üretim araçları üzerinde denetim uygular; yalpalayan ve ara unsurlara ve sınıflara kılavuzluk eder; sömürücülerin giderek artan bir inat gösteren direnişini ezer. Bütün bunlar, sınıf savaşımının özgül görevleri, proletaryanın önceden [iktidara gelmeden önce] üzerine almadığı ve alamadığı görevlerdir.” (Proletarya Diktatörlüğü Döneminde Ekonomi ve Politika, aktarmaların tümü Burjuva Demokrasisi ve Proletarya Diktatörlüğü başlıklı Lenin derlemesinden, Sol Yayınları, 4. Baskı 2012, s.161, 173 ve 189-90)

Bu özlü pasajdaki temel fikirleri maddeleştirelim:

1- Üretim süreci içindeki benzersiz yerinden dolayı proletarya “sonuna dek devrimci olabilen tek sınıftır.”

2- Bu konumundan dolayı, burjuvaziye alt etmek yeteneğine ve dolayısıyla kendi devrimci sınıf iktidarını kurmaya yetenekli olan tek sınıf proletaryadır.

3- “Daha şimdiden toplumsallaşmış olan üretim araçları üzerinde denetim” kurma, dolayısıyla onları daha da geliştirme, dolayısıyla bunu yeni bir toplumun inşası yönünde ilerletme yeteneğine sahip tek sınıf yine proletaryadır.

4- Proletarya bunu kendi başına değil fakat önderliği altında birleştirdiği tüm emekçi katmanlarla birlikte, onları da bu sürece etkin biçimde katarak, bu doğrultuda eğitip yönlendirerek, bu arada muhtemel zayıflıklarının ve yalpalamalarının üstesinden gelerek yapmakla yükümlüdür.

5- İktidar gücünü ele geçirmiş proletarya, bu gücün araçlarını kullanmasını bilerek, devrimin ardından “sömürücülerin giderek artan bir inat gösteren direnişini” ezmekle ve eski toplumu geri getirme çabalarını boşa çıkarmakla yükümlüdür.

Lenin’in “tarihsel-felsefi” bir kavram olduğunu vurgulamaya özel bir itina gösterdiği “proletarya diktatörlüğü”nün yalnızca baskı ve şiddete dayalı olan yönü işte bu sonuncu maddede dile getirilen göreve ilişkindir.

Geriye kalan dört maddenin dördü de bir arada proletaryanın modern toplumdaki benzersiz konumu, bunun ürünü olan devrimci sınıf kapasitesi ve ancak bu kapasiteyle sağlanabilen devrimci sınıf hegemonyası ile ilgilidir. Bunun önemi, proletarya diktatörlüğünü salt ilk elden çağırıldığı o “diktatörlük” yönünden kavramanın çarpıklığı, kısırlığı ve bunun yol açabildiği bozucu ve yıkıcı tarihsel sonuçlarda yatmaktadır.

Oysa Lenin, Büyük Bir Başlangıç başlıklı o çok anlamlı makalesinde, tam da bu konu üzerinden temel önemde bir gerçeğin altını kalınca çizmişti:

“Birkaç kez, özellikle de 12 Mart’ta [1919] Petrograd sovyetinin toplantısında yaptığım konuşmada belirtmek fırsatını bulduğum gibi, proletarya diktatörlüğü, yalnızca sömürücülere karşı kuvvet kullanılması değildir, ve hatta esas olarak kuvvet kullanılması bile değildir.

Bu devrimci zorlamanın iktisadi temeli, etkinliğinin ve başarısının güvencesi, proletaryanın, kapitalizme oranla, emeğin daha yüksek tipte bir toplumsal örgütlenmesini temsil etmesi ve bunu yaratmasıdır. İşin özü budur. Komünizmin kaçınılmaz zaferinin, gücünün ve güvencesinin kaynağı budur.” (Aynı eser, s.160-61)

Bu konunun önemi, Aydemir Güler’in Sovyetler Birliği’nde bürokratik yozlaşma ve kapitalist restorasyon süreçlerinin ulusal soruna etkisini görmezden gelen yaklaşımı ele alındığında daha iyi anlaşılacaktır.

(Devam edecek...)

WWW.TKIP.ORG

Gerçek “ittifak” işçilerin birliğidir!

Türkiye işçi sınıfı 2022’yi eylem ve direnişlerle karşıladı. Ülkenin dört bir yanında işçiler sefalet ücretlerine, kölece çalışmaya ve sendika düşmanlığına karşı eylem, direniş ve işgallerle tepkilerini ortaya koyuyorlar.

Çimsataş, Farplas, Tendyol, Yemek Sepeti, Divriği Maden, Çorap işçileri, Migros Depo ve daha onlarca yerde patlak veren, birbirini tetikleyerek ilerleyen ve gittikçe yaygınlaşan bu eylemler, önümüzdeki gün ve aylarda daha da çoğalma potansiyeli taşıyor. Bu haliyle tarihte “89 Bahar Eylemleri” olarak bilinen yaygın eylem dalgasını andırıyor. Eğer bu süreç dışarıdan müdahalelerle de güçlendirilirse 2022 baharının bir işçi baharına dönüşmesi hiç de uzak bir ihtimal değildir.

Gündemdeki eylem, direniş ve işgaller ezilenler cephesine umut, sermaye cephesine korku salmakla kalmıyor; işçilerin birliği, örgütlenmesi ve sınıf bilinci kazanması açısından da tam bir okul işlevi görüyor. Yer yer saldırıları püskürterek, kazanımla sonuçlanıyor. Ancak bu güncel sonuçlardan daha da önemli olan, gelişen sınıf hareketinin Türkiye’nin her türden ekonomik, sosyal ve siyasal sorunları konusunda yarattığı etki ve sağladığı açıklıktır.

Seçimler yaklaştıkça, mafyalaşmış, çeteleşmiş ve çürümüş saray iktidarından kurtulma yolları ve sonrası daha sık tartışılmaya başlandı. Bunun için düzen muhalefetinin yanı sıra, her renkten sol parti, örgüt ve çevreler de çeşitli ittifaklar kurmaya çalışıyorlar. Düzen muhalefetine diyecek bir şey yok, onların kulvarı seçimler ve düzen parlamentosuyla sınırlıdır.

Ancak hala her vesileyle işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu için mücadele ettiklerini söyleyen, hatta bununla da kalmayıp, devrim ve sosyalizm kavgası verdiklerini söyleyen çeşitli sol parti ve

örgütler için durum farklıdır. Gelişen işçi eylemleri onlara ciddi sorumluluklar yüklüyor. Eğer bahsedilen bu güçler, söylediklerinde samimilerse ve kurma çabası içerisinde oldukları “ittifakların” sırf seçimlere ve parlamento endeksli olmadığını iddia ediyorsa, gelişen işçi eylem ve direnişlerine kayıtsız kalmamalıdır. Gelişen işçi hareketinin kalıcı kazanımlar ve örgütlenmelerle sonuçlanması için ve sınıfın siyasallaştırılması çabasına omuz vermelidirler. Direnişlerin, sermayenin ve sendika bürokrasisinin kuşatması ve kolluk kuvvetlerinin zorbalığı gibi karşı devrimci hamlelerle ezilmesine seyirci kalmamalıdır.

Zira toplumun en devrimci sınıfı olarak işçi sınıfının müdahil olmadığı, dahası öncülük etmediği hiçbir toplumsal hareketin veya gelecek projesinin ezilenler lehine sonuçlanma şansı yoktur.

O yüzden de en gerçek “ittifak” işçi sınıfının mücadelesi ve birliğine hizmet eden, onun fiili, meşru ve militan mücadelesini ileriye taşıyan ittifaktır.

Üzerinde asıl birleşmesi gereken zemin budur. Bu açıdan, işçi sınıfı bir kez daha izlenmesi gereken yolu gösteriyor. Sınıf devrimcilerinin “birleşme veya eylem birliği”nden asıl anladığı da sermayenin karşısına devrimci-siyasal bir sınıf hareketiyle çıkmak için birlikte ortaya konulacak çabadan başka bir şey değildir.

Eyleme geçen işçilerin, “İşçiler burada, patron nerede?” diye attıkları sloganı, bizler kendi cephemizden, “İşçiler burada, sosyalistler nerede” çağrısı olarak anlamalı ve ona göre davranmalıyız.

Bu duygu ve düşüncelerle, gelişen işçi eylem, direniş ve işgallerini selamlıyor, işçilerle her koşulda dayanışma içerisinde olduğumuzu belirtmek istiyoruz.

**İŞÇİLERİN BİRLİĞİ, SERMAYEYİ YENECEK!
BİR-KAR İŞÇİ KOMİSYONU**

Dersim GKB'nin yiğit yoldaşı Hüseyin Demir'in anısına!..

Davaya adanmış bir yaşam!

Baki Duman

24 OCAK KARARLARI VE DEVRİMCİLER

12 Eylül'ün (1980) hemen öncesinde, Türkeş'in başında olduğu MHP'nin ve Erbakan yönetimindeki MSP'nin desteğiyle, Süleyman Demirel 3. Milliyetçi Cephe Hükümeti'ni kurmuştu. Söz konusu sermaye hükümetinin ekonomik programı 24 Ocak Kararları olmuştu. Bu dizginsiz ve sınırsız bir sömürü dönemi başlatmak demektir. Dönemin devrimci hareketi ile devrimci işçi ve halk hareketi bu programın Ocak 1980- Eylül 1980 arasında uygulanmasını engellediler. 12 Eylül 1980'de yapılan askeri darbeden sonra program ağır faşist zulüm altında uygulanmaya konuldu. O günden sonra Türkiye sadece ekonomik değil aynı zamanda siyasi, toplumsal ve kültürel açılardan köklü bir biçimde dönüştürüldü.

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Başkanı Halit Narin 12 Eylül 1980 sonrasında yaptığı açıklamada "Bugüne kadar hep işçiler güldü, şimdi gülme sırası bizde" demişti. 1980 12 Eylül'ünden bugüne hep onlar güldü.

12 Eylül cuntasının şefi faşist Kenan Evren 7 Ocak 1991'de yaptığı bir açıklamada, "Eğer 24 Ocak Kararları'nın arkasından 12 Eylül dönemi gelmemiş olsaydı, o tedbirlerin fiyasko ile sonuçlanacağından hiç şüphem yoktu. Böyle sıkı bir askeri rejim sayesinde o tedbirler meyvesini vermiştir" demişti.

Bu meyvelerin ne olduğunu biliyoruz. Köklü değişiklik işçi sınıfı için düşük ücretler oldu. Türkiye bugün dünyanın sömürü cennetlerinden biridir. Emekçi sınıflar hak ettikleri refah düzeyinden çok uzaktır. 24 Ocak Kararları güvencesiz ve sendikasız çalışmaya mecbur bırakılan, milli gelirden ve ekonomik büyümeden payını alamayan yoksullar ve işsizler ordusu yarattı. Geçici, güvencesiz, kural-sız ve esnek çalışma düzeni oturtuldu. Fabrika ve işletmeler cehenneme döndü. Ranta ve balon büyümelere dayalı ekonomi politikalarının acı sonuçları emekçileri sefaletin dipsiz çukuruna itti.

24 Ocak saldırı programını uygulamanın güvencesi 12 Eylül cuntası oldu. Sadakaya muhtaç hale getirilen işçi ve emekçileri kaderlerine razı etmenin güvencesi de, adına "Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi" denilen muz cumhuriyetlerine özgü bugünkü dikta rejimidir. 42 yıldır hükümetler gitti, yenileri

geldi. Ama hepsi de 24 Ocak programını uygulandı. Şimdi aynı politikalar çok daha saldırgan bir şekilde bugünün dinci-faşist iktidarı tarafından uygulanıyor.

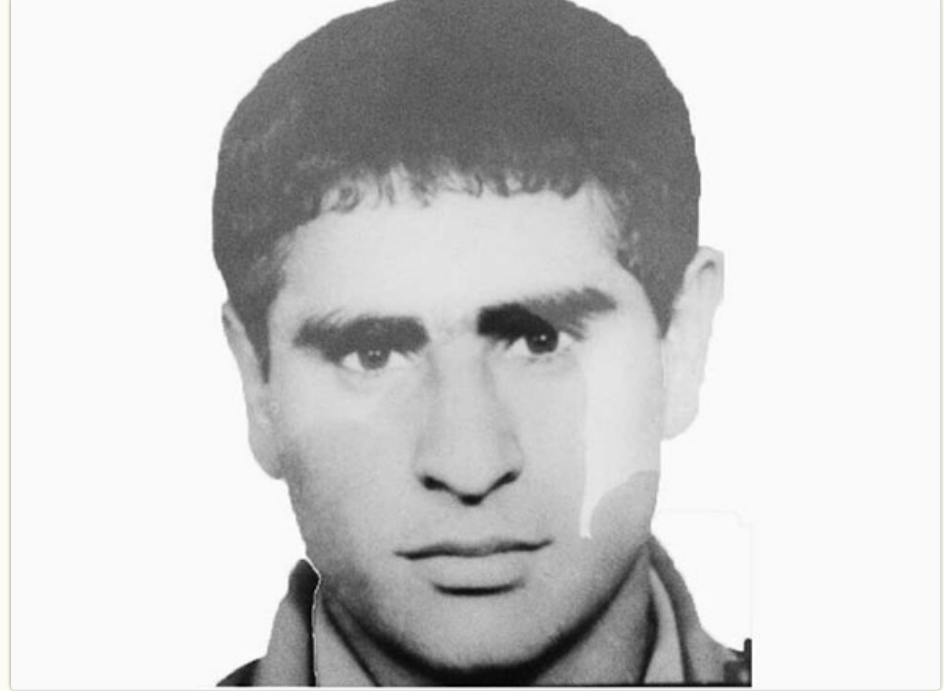
Dersim GKB'nin yiğit yoldaşı Hüseyin Demir 42 yıl önce Türkiye bugünün karanlığına düşmesin diye barikatları örmüştü. TDKP Dersim örgütü "24 Ocak Kararları'nı protesto ve Tarış işçileriyle dayanışma" için sıkıyönetim koşulları altında barikatlı bir gösteri düzenlemişti. Bu gösteriyi TKP-ML Hareketi (Devrimci Halkın Birliği) de katılmıştı. Hüseyin bu gösteriyi yöneten GKB'li militanlardan biriydi. Devrimcilerin işçi ve emekçilerden ayrı çıkarları yoktu. 14 Şubat 1980 yılında Hüseyin Demir bunu bir kez daha yaşamıyla kanıtlamıştı.

Sıkıyönetime rağmen 24 Ocak saldırı programının bir dönem uygulanmadığını biliyoruz. Bunda Çukurova, İstanbul, İzmit ve İzmir-Tarış gibi pek çok yerdeki işçi eylemleri kadar devrimci örgütlerin kendi güçlerini yer yer emekçi hareketine paralel seferber etmelerinin rolü büyüktü. Kışkırtmalara gelmemek adına sükûneti önerenler ise 12 Eylül cuntasının kolayından hakimiyet sağlamasının yolunu açmıştı. İşçi sendikalarına çöreklenenler işçi örgütlerini sefalet ve köleliğe razı pozisyonlarda tutmuşlardı. Sonuç bugüne kadar süren ve giderek derinleşen sefalettir.

14 ŞUBAT 1980 GÖSTERİSİ

1980 yılında Sinan (Teslim Demir) önderliğindeki Dersim TDKP örgütü sıkıyönetim komutanlarıyla irade savaşı içindeydi. Sıkıyönetim komutanları devrimci direnişi kırmak için operasyon üzerine operasyon düzenliyorlardı. Devrimci güçler ise "Sıkıyönetim de sökmeyecek!" diyerek saldırıları etkisiz hale getirmeye çalışıyorlardı.

TDKP Dersim çalışması devrimci bir çalışmaydı ve Türkiye'deki siyasal gündeme odaklıydı. 24 Ocak saldırı programı Türkiye'nin dört bir yanında protesto ediliyordu. Aynı günlerde Tarış işçilerinin ünlü direnişi yaşanıyor. TDKP Dersim örgütü sıkıyönetimin yasaklarına rağmen 24 Ocak Kararları'nı protesto ve Tarış işçileriyle dayanışma gösterisini yapma kararı almıştı. Bu kaçınılmaz olarak barikatlı bir gösteri olacaktı. Aksi halde Panzer ve Karayeller gösteri yaptırmayacaklardı.

Amaçlanan bütün devrimci çevrelerin bu gösteriyi birlikte yapmasıydı. Olumlu yanıt veren tek grup TKP-ML Hareketi, yani Devrimci Halkın Birliği olmuştu.

1980 yılı 14 Şubat günü gösteriyi katılanlar değişik yerlerden başlangıç noktasına akarken devlet bütün gücüyle saldırmıştı. Kitleyi korumakla görevli militanlar o sırada henüz mevzilenmeleri gereken yere varamamışlardı. Saldırının amacı toparlanmaya fırsat vermeden kitleyi dağıtmaktı. İlk etapta yedi TDKP taraftarı kurşunlarla yaralanmış, ona yakını da gözaltına alınmıştı. Toplanan kitle geri adım atmamış, 100-150 metre geri çekilip, lise ve YSE duvarlarını siper ederek geride kalanların toplanmasını beklemiş, barikatları da buraya kurmuştu. Gösteriyi korumakla görevli militanlar üç değişik noktadan karşı saldırıya geçince de çatışma başlamıştı.

Teslim Demir önderliğindeki Dersim TDKP, silahlı güçleriyle barikat savaşına girişmişti. Devlet güçleri karşı saldırı karşısında paniklemiş, subaylar ve polisler askerleri geride bırakarak kaçmışlardı. Böylesini hiç beklememişlerdi. Askerlere çağrılar yapılarak komutanlarının halk düşmanı emirlerine uymamaları istenmişti. Askerlerin bir kısmı gerçekten de bu sırada geri çekilmişti. Bu çağrının etkisi miydi yoksa öyle mi emir almışlardı, belli değildi. Ama göstericilerin ellerinde kalan rehin askerler vardı. Bu askerler sağlık ocağına sığınmışlar ve orada gös-

tericilerin eline düşmüşlerdi. Çünkü sağlık ocağı göstericilerin denetimindeydi. Yaralılar orada acil tedavi görüyorlardı.

Yalvaran gözlerle TDKP'nin silahlı militanlarına bakan askerlere dokunulmamış, çarşı merkezine sağ salım varmaları sağlanmıştı. Çarşı merkezi dışında her yer o anda göstericilerin denetimindeydi. Gösteri öğlen saatlerinden akşama dek sürmüştü. Bu süre zarfında dönemin başbakanı Demirel'in helikopterle Dersim'e ani bir ziyaret yaptığı ve vali ile görüştüğü bilgisi gelmişti. Bu ziyaret anında sansürlenmiş ve basına yansıtılmamıştı.

Gösteri bittikten ve kitleyi korumakla görevli militanlar çekilmeyi tamamladıktan sonra, çarşı merkezini tutan polis ve asker gücü ile öğretmen okulunu işgal edip kışlaya çeviren askeri alay komutanı, uğradıkları hezimetin acısıyla, kışlalarından göstericilerin çekilme alanını uzun menzilli zırhlı araçlarla taramaya başlamışlardı.

GKB'nin sevgili Komır'ı, liseli gençlerin bu yiğit önderi, politik sezgileriyle sıradışı bir devrimci olan, cesaret ve sorumluluk timsali Hüseyin Demir tam o sırada vurulmuştu. Hüseyin'i dürbünle izleyip hedef alanın, bir süre önce liseye dönük saldırıda karşı karşıya gelen ve suratına Hüseyin'in şamarını yiyen yüzbaşı rütbeli biri olduğu bilgisi çok geçmeden TDKP parti örgütüne ulaşmıştı.

Hüseyin Demir, geride kimsenin kalıp kalmadığını kontrol etmek için mevzisi-

ni değiştirdiği sırada, muhtemelen yeri dürbünle tespit edilerek, ateş altına alınmıştı. Yüreği susturulduğunda yüzündeki o her zamanki keskin bakışı ve sempatik tebessümü olduğu gibi duruyordu. Yoldaşlarına ben gidiyorum ama keskin bakışlarımı ve kocaman yüreğimi davayı sürdürüceklere bırakıyorum der gibiydi.

14 ŞUBAT 1980'NİN YWİSE SEYKALİ'Sİ...

Hüseyin Demir 1980 Dersiminin Ywis'e Seykali'si* olarak uğurlandı. Ywis yerine konulmasında örgütün bir etkisi yoktu. Bu onu tanıyan Dersimli emekçilerin tanımlaması ve Körkes yöresinden Kamer'in işiydi. Kamer Komır'ı iyi tanır, Ywis'in hikayesini de iyi bilirdi. Hüseyin'le Ywis'i aynı kişi olarak görmesi özel benzerlikleri nedeniyle olmalıydı. Liseli öğrenci arkadaşları okuduğu okulun adını Hüseyin Demir Lisesi olarak değiştirmişlerdi. Bu da tümüyle örgütten bağımsızdı. Dersimliler onu hayatın içinde tanımışlardı. Bu nedenle sevgileri derin bir saygıyı içinde barındırıyordu.

PANSİYON İŞGALİNİN ÖNDERİ

Kalan Lisesi'nin hemen yanındaki Milli Eğitim Müdürlüğüne bağlı öğrenci pansiyonu yıllardır boş tutuluyordu. Oysa sayısız öğrenci her tarafı yağmurda damlayan ve su içinde kalan, elektrik, su ve tualeti olmayan nemli gecekondular da öğrenim görmeye çalışıyordu. Kimileri akrabalarının yanında birer sığıntı gibi kalmak zorundaydı. Öğrenci yurdunun boş tutulması kabul edilemezdi.

Hüseyin ve Veli Gültekin'in içinde yer aldığı GKB lise birimi '77-78 eğitim yılının sonunda bu sorunu gündeme getirmiş ama fazla mesafe alamamışlardı. '78-79 eğitim yılı başladığında ise önce önceki devrimci grupları ikna etmeye çalışmışlar fakat kimse yanaşmamıştı. TDKP gençliği dışındaki herkes, bu öğrenci kıyımına yol açacak, ama sürgün, ama tutuklama, belki de ölüm diye düşünüyordu. İkna çabası sonuç vermeyince iş başa düşmüştü. Lise müdürü ve idareyi ikna etmek zor olmamıştı. İlerici kimliklerinden ötürü onlar da bu işten yanaydı. Fakat İl Milli Eğitim Müdürü'nü ikna edemiyorlardı. Hüseyin'in sözcü olduğu Öğrenci Birliği Komitesi'nin müdürle görüşmesi olumlu geçmişti. Fakat sonradan bunun bir oyalama olduğu anlaşılıyordu. Bu sürecin ardından YDGD üzerinden ve daha çok Öğrenci Birliği'ne dayanarak şehir merkezinde ve yakın köylerde destek çağrıları yapılmış ve ardında da pansiyon fiilen ihtiyacı olan öğrencilere tahsis edilmişti.

Bu süreç YDGD ve okuldaki temsilcilik üzerinden yürütülmüştü. Fakat asıl yönetenleri Hüseyin ve Veli'nin içinde olduğu

GKB organı, sahipleri de liselilerin kendileriydi.

Dersim merkez ve köylerinde sıkıyönetimin boşa çıkartılması ve parti faaliyetinin çok etkili hale gelmesinde bu kuşak tayin edici bir rol oynadı. TDKP gençliğinin Dersim gençliği içinde ezici bir üstünlük kurması da bu sürecin ardından belirgin hale gelmişti. GKB çocuk ordusu da bu kuşak etrafında oluşmuştu.

KABINA SİĞMAYAN ENERJİ

Hüseyin köy grupları içinde de TDKP gençliği adına etkinliklerde bulunanlardan biriydi. Devrimci yaşamı başladıktan sonra köyü ile ilişkileri annesini ziyaretle sınırlıydı. Köyünde köylüler arasında on yıllardır süren sınır ve mera sorunları vardı. Köyün gençleri, tüketim kooperatiflerinin mimarı Hıdır Yıldız ve kendi köylerindeki eğitim emekçisi iki öğretmenle anlaşarak, sorunları köylülerle konuşmak ve çözmek istemişlerdi. Hüseyin bu nedenle YDGD adına toplantıya sorumlu olarak gitmişti. Toplantıda Hüseyin'in babasının da içlerinde olduğu tüm taraflar konuşmuş, sıra bağlayıcı sözü açıklayacak olan Hüseyin'e gelmişti. Hüseyin sözü almış ve neredeyse tümüyle babasının söylediklerine karşıt olacak bir öneri ortaya koymuştu. Hüseyin'e göre mera köyün ortak malıydı ve birlikte kullanılmalıydı.

Baba bu köyde itibarlı ve sözü geçen biriydi. Yıllarca muhtarlık yapmıştı. Çocuklarına karşı öyle alttan alacak biri de değildi. Daha bir süre önce, 1973 seçimlerinde, Hüseyin'in büyüğü olan oğlu Metin'in seçim sürecindeki tutumuna neredeyse elinden bir kaza çıkacak kadar öfkelenmişti. Şimdi de Hüseyin'in söyledikleri babayı şoke etmişti. Babasını destekleyeceğine, dedeler zamanında yapılmış bir paylaşımı boşa çıkararak, babasının sözüne karşı duruyordu. Öfkelenmişti. Oturduğu tabureyi oğluna fırlatmaya kalkıştığı sırada Hüseyin çok sakin ve babasının beklemediği bir olgunlukla ama son derece ciddi bir edayla, Zazaca, "baba lütfen toplantının ciddiyetine uygun davranalım. Bu sizin cemaatiniz değil, devrimci bir toplantıdır" diyerek babasının elini kolunu bağlamıştı. Hüseyin'in tutumu büyük bir hayranlık uyandırmıştı. Demek devrimciler gerçekten de halktan yanaydı. Devrimcilik varolanı kardeşçe bölüşmekti!

Türkçeyi dönemin tüm çocukları gibi 7 yaşından sonra öğrenmişti. Bu nedenle sıklıkla anadilinde (Zazaca) düşünüp Türkçe konuştuğu olurdu, özellikle de köylülerle diyaloglarında. Yoldaşları ise bu özelliğini ona takılma fırsatı sayarlardı. Onlara bakılırsa Hüseyin "mera köyün ortak malıdır" demiş ve "bu nedenle bütün köylüler bu merada otlanabilmelidir-

ler" diye devam etmişti.

Bu elbette işin şakasıydı ve Wusew ağının ona takılmak için uydurduğu bir benzetmeydi. Hüseyin şaka yapmakta ve şaka kaldırmakta inanılmaz biriydi. Belki de bu nedenle "Halkın Kurtuluşu Çocuk Ordusu"nun sevgilisiydi. Onu gören çocuklar "Komır abi" der, fırlarlardı.

Teoriyle, programatik tartışmalarla çok ilgili değildi. Fakat politik sezgisi ve öngörüsü insanı şaşırtırdı. Pratik yaşamdaki kıvraklığı çok az insanda bulunurdu. Sayısız badireden de bu sayede kurtulmuştu. Yoldaşlarının sayısız badireyi atlatmasını da yakınındaki yoldaşlarıyla kafa kafaya vererek yine o sağlamıştı.

GERÇEK BİR EMEKÇİ KİŞİLİK

Gerçek bir emekçi karaktere sahipti. Baba genellikle dışarda çalışmış, bu nedenle köyün bütün ağır işleri çocuklarının omuzlarında kalmıştı. Hüseyin daha çocukken ağır işlerde pişmişti. Aynı ağır işleri yoldaşlarıyla beraber inşaatlarda ya da ekin biçme mevsimlerinde tarlalarda bu kez partileri için yapıyor ve tüm kazandıklarını örgüte aktarıyorlardı.

Örgüte abisinin etkisiyle mi katılmıştı? Belki. Ama örgüt süreçlerindeki gelişmesinde Metin'in etkisinin olmadığı nadir gençlerden biriydi. O militanlar topluluğuna onca ilgi gösteren Metin sıra kendi kardeşine geldiğinde ilgisini esirgemişti sanki. Bu aynı tutumu Sinan ile kardeşi Hıdır'ın ilişkisinde görmek de mümkündü. Belki de onlar kardeşlerine ilginin saflarda yanlış anlaşılmalara yol açabileceğini düşünmüşlerdi. Hüseyin ve Hıdır örgütün az emek verdiği, buna karşılık enerjilerinin tümünü davanın ihtiyaçlarına kullanan gençlerdi. Bu iki genç çoğu kez işler aksamasın diye başkalarının işlerini de sessiz sedasız üstlenirlerdi. İbo ve Adil'in devre dışı kaldıkları süreçlerde Hüseyin'in gazetesinin Kayseri'den alınarak Dersim'e taşınmasını üstlendiği ve bunu aylarca yaptığı parti tarafından bile çok sonra öğrenilecekti.

Hüseyin Demir'den başlamıştım, araya Hıdır da girdi. Onların sadeliklerini, saflıklarını, dostluklarını, cesaretlerini, pervasızlıklarını, yüksek sorumluluk duygularını vb. anlatabilmek gerçekten zor. Onlarla aynı yola çıkmış olmak, aynı acıları ve zorlukları, sevinç ve mutlulukları paylaşmak gerçekten çok güzeldi.

Bu nasıl bir şeydi diye sorarsanız, tarif etmek, hele de bugünün ilişkileri içinde, neredeyse imkânsız. Bunu şöyle anlatabilirim. Dönemin GKB ekibinden birini bulun ve herhangi bir zamanda ansızın "Komır" diye seslenin. Onda oluşacak ani değişiklik ne demek istediğimi çok iyi anlatacaktır.

Kavganın Komır'ıydı o. Yoldaşlığın sembolüydü. Kaç kere siper olmuştur

yoldaşlarına, bunu sayabilen yoktur. Kendisini değil önce seni düşünen, örgüt ve ihtiyaçları denildiğinde akan sular duran...

Hüseyin'i anlatıyorum ama siz bunu genç kadınlı-erkekli kalabalık bir yoldaşlar topluluğu olarak anlayın. O topluluk-takiler yalnızca yoldaş değillerdi, yiyip-içtikleri ayrı gitmeyen gerçek kardeşlikten öte bağlara sahiplerdi. Örgütsel ilişkinin değil, devrimci faaliyetin kaynaştırdığı bir topluluktu bu. Devrim idealleri onları birleştirmişti. İlişkileri, kardeşçe paylaşımları, büyük fedakarlıkları, kendilerini her şeyleriyle devrime ve partiye adanmaları bakımından kusursuzlardı.

Sayısı onlarla ifade edilebilecek bu çekirdek, duruşuyla güçlü bir etki alanı oluşturuyordu. Dersim merkezde ortaokullara ve hatta ilkokul çocuklarına yayılan çok geniş bir etki, herşeyden önce bu çekirdek ekibin emeği ve duruşuyla mümkün olmuştu.

Mahallelerdeki ve merkez köylerdeki çocuklar için parti Komır'dı, Filip'ti, Adil'di, Hıdır'dı. Yarattıkları atmosfer başka gruplara ilgi duyan gençleri de çok geçmeden etkisi altına alıyordu. Abileri başka örgüt mensubu olan sayısız çocuk ve genç devrimci bu grubun etrafında kümelenmiş, büyüklerine rağmen "ben de HK'lıyım" diyorlardı.

Bu grup aynı zamanda bir koruma örgütü olarak organize olmuş ve çalışmıştı. HK'lı çocuklar da bu koruma örgütünün gözcüleriydiler. Komır Adil ile birlikte bu koruma örgütünün kurucu komutanıydı. Örgüt bu "özerk" oluşumun varlığını çok sonraları öğrenecekti. Gerçekten de sayısız yoldaş tuzaklardan kurtularak hayatta kalmayı bu grubun aldığı önlemlere borçluymuştu. Buna Sinan da dahildi.

* Ywise Seykali Dersim '38 direnişinin kahraman savaşçılarından biri, belki de en önde gelenidir. Katliamı başladığında yaklaşık Komır ile aynı yaşta. Ailesiyle katliam alanın çok uzağında Howar köyünde yaşamaktadır. Laç Deresi'ndeki yoğun çatışmaları duyduğunda itirazlara rağmen mavzerini alır ve direniş alanına gider.

Köylüler katliamdan kurtulmak için derin mağaralara sığınmışlardır, bir alay asker tarafından kuşatılmış biçimde. Ywis ve 3-4 yoldaşı bu mıntıkayı günlerce savunurlar. Ywis'in yoldaşları vurulur. O tek başına katliam yapacak ordunun Laç Deresi'ne girişini bir süre daha engeller.

Yeri tespit edilen Ywis yoğun ateş altına alınır ve öldürülür. Yüreği ile beraber direnişin silahları da susar. Laç Deresi katliamı ve mağaraların zehirli gazlarla bombalanarak bütün canlıların yok edilmesi bunun ardından gelir.

Alman medyası savaş çığırtkanlığı yapıyor

Batılı emperyalistler, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Rusya'yı 'uydu devlet' durumuna düşürmeyi hedefliyorlardı. Bunun için harekete geçen Amerikalı "uzmanlar", oy Sovyetler döneminin birikimlerini yağmalayarak kısa sürede milyarlarca dolarlık oligarkların finansine ettiği bir "seçim kampanyası" organize ettiler. Oy desteği %12'lerde seyreden ve düşkün bir soytarıdan başka bir şey olmayan Boris Yeltsin'i "seçilmiş devlet başkanı" yaptılar. Ancak Yeltsin dönemi sonrasında toparlanan Rusya, Batılı emperyalistlerin heveslerini kuraklarında bıraktı. Bunun üzerine Rusya'yı kuşatma politikasına yöneldiler. Son dönemde ABD tarafından derinleştirilen "Ukrayna krizi" bu politikanın dolaysız ürünlerinden biridir. ABD-NATO cephesi sorunu geri adım attıramadıkları Rusya'ya karşı savaş kıskırtıcılığı yapma noktasına vardırdı.

"Ukrayna sorunu", ABD-Almanya ikilisinin Neonazi çetelerle iş birliği yaparak 2014'te gerçekleştirdikleri darbe ile yaratıldı. Bu hamleye Kırım'ı ilhak ederek karşılık veren Putin yönetimi, oyunu bozmuştu. Buna karşın "Ukrayna sorunu" Batılı emperyalistlerin Rusya'yı kuşatmak için kullandıkları bir aparat oldu. Gerilimin yükseldiği son dönemde ABD-NATO eksenli işi savaşla tehdit etme boyutuna taşıdı.

"Rızanın imalatı" için medyayı kullanan emperyalistler, yayımcılık ve savaşlara halklar nezdinde "meşruluk" kazandırmaya çalışırlar. Bugünlerde benzer bir kampanya Rusya karşıtlığı üzerinden yapılıyor. "Saldırganlık ve savaş propagandası" yapan Batı medyası, tam bir pervasızlıkla kimin ne kadar askeri, tankı, uçağı, savaş gemisi var diye listeler yayınlıyor. Yalan ve çarpıtmalara dayalı bu yayın çizgisiyle toplumları adım adım savaş destekçisi haline getirmeyi kendilerine iş edinmiş bulunuyorlar. Militarizmin emrinde yayın yapan sermaye medyası, her yıl yapılan trilyonlarca dolarlık askeri harcamalardan kasalarını tka basa dolduran büyük silah tekellerine de hizmet ediyor.

Medya üzerinden verilen savaşlarda Alman hükümeti Rus devletinin finansine ettiği *Russia Today (RT)* televizyon kanalını kapattı. Putin yönetiminin yanıtı gecikmedi: Alman devletine ait *Deutsche*

Welle'nin (DW) Rusya'daki yayınları durduruldu. *RT* kanalının kapatılmasına sevinen Batılı savaş çığırtkanları, elbette *DW*'nin yayınlarını durduran Rusya'nın "basın özgürlüğünü kısıtlaması"na protesto ettiler.

Bu arada medya baronlarının savaş çığırtkanlığında başı çekmeleri dikkat çekiyor. Almanya'nın "saygın" dergilerinden *Der Spiegel*, "5000 kask, Almanya'nın Ukrayna'ya verdiği desteğin simgesi haline geldi. Federal hükümet, Kiev'den gelen acil taleplere rağmen savunma silahları tedarik etmek istemiyor. Rus yürüyüşü karşısında ülkeyi terk mi ediyor?" diyerek, hükümeti yeterince 'şahin' olmamakla eleştiriyor. Öte yandan "100.000'den fazla Rus askeri Ukrayna sınırlarına konuşlandırıldı. Berlin'deki Ukrayna toplumu bu tehdit durumu hakkında ne düşünüyor?" yorumunu yapan *Der Spiegel*, Almanya'da yaşayan Ukraynalıları da zehirlemeye çalışıyor.

Spiegel'i yalnız bırakmayan *FAZ*, *Süddeutsche Zeitung*, *Bild*, *ARD*, *ZDF* ve diğer savaş tellalları da hep birlikte haftalardır Rusya karşıtı ajitasyon yürütüyorlar.

Medya gruplarının yazı işleri müdürleri, televizyon istasyonlarının karar-gahlarında alarm zilleri çalıyor, benzer başlık ve içerikte yayınlar yaparak, tek

merkezden yönetildikleri izlenimini güçlendiriyorlar. Ülkenin dört bir yanındaki 'haber' ofisleri "Ruslar geliyor!" diye koro halinde bağıryorlar. "Ukrayna'nın işgali yakın" yalanını tekrarlıyor ve "Putin'i durdurabilir miyiz?" diye çığılık atıyorlar. Bulvar gazetesi *Bild*'den borsacıların gazetesi *FAZ*'a, "Putin Ukrayna'yı üç taraftan kuşattı" 'haberleriyle' ortalığı velveleye veriyorlar. Almanya'nın 'ciddi' yayın organlarından biri diye lanse edilen *Der Spiegel*, 22 Ocak tarihli sayısında, savaş çığırtkanlığında rakiplerine fark attı. Dergi kapağının yarısını kaplayan kaşları çatık askeri başlık takan Vladimir Putin'in bir portresini, altına tank falanksı monte ederek kullanan dergi, "Putin ne kadar ileri gider? Kremlin şefinin güç gösterisi ve Avrupa'da yaklaşan savaş" manşetini kullandı.

Konuyla ilgili yazıyı da savaş mizanzenine göre kurgulayan *Der Spiegel*, okurlara, "Ukrayna'nın işgali yakındır! Kendinize sığınak arayın!" mesajı vermeye çalışıyor! Bir Kievli tanıtıldıktan sonra, sıra her iki tarafın askeri güçlerini hesaplamaya geliyor. Yazarlar tanksavar silahlarının, insansız hava araçlarının ve benzerlerinin "kalitesi" hakkında okuyucularını "aydınlatarak" savaşa hazırlıyorlar. Kalemlelerinden kan damlayan

yazarlar, güya Rusya'nın korkunç planını "deşifre" ederek şöyle diyorlar: "Bir kuşatma tehlikesi var. Birlikler kuzeyden Belarus ve Rusya'dan Ukrayna sınırını geçebilir. Doğuda Donetsk ve Lugansk çevresindeki kısmen işgal edilmiş bölgeler tamamen işgal edebilir ve paralel olarak daha güneyde Mariupol ve işgal altındaki Kırım'a ilerleyebilir."

KURT DUMANLI HAVAYI SEVER

Arsızlıkta sınır tanımayan savaş bültenleri "gün bugündür" diyerek tarihsel olguları da çarpıtma yarışındalar. Alman tekellerinin temsilcisi olarak tarih sahnesine çıkan Hitler faşizminin çok sayıdaki vahşet abidelerinden biri olan Auschwitz toplama kampındakilerin kurtuluşunun yıldönümünü (27 Ocak 1945), yeni bir emperyalist savaşın argümanı yapmaya çalışıyorlar.

Frankfurter Allgemeine Zeitung'un (*FAZ*) editörü Berthold Kohler, "Almanya'nın Geçmişinden Dersler" başlıklı bir yorumunda, NATO'nun 1999'da eski Yugoslavya'yı bombalamasına atıfta bulunarak, o dönem başta olan SPD-Yeşiller hükümetinin savaş suçuna ortak olmasını "olumlu örnek" diye gösteriyor. Güya o zaman Almanya "Balkanlarda etnik temizliği önlemek için" savaşa katılmış.

Savaş çığırkanı yazara göre şimdi de “Hitler’in imha savaşından en çok zarar gören Ukrayna’ya silah gönderilmelidir.”

Tübingen Üniversitesi’nde tarihçi olan Maocu eskisi dönemlerden Gerd Koenen de aynı zırvayı tekrarlıyor: “Almanlar gerçekten de tarihsel bir borç ipoteği ödemek zorunda kalacaklar, ancak bunu kesinlikle ‘Rusya’ya değil, her şeyden önce Rusya karşıtlarına ödemek zorunda kalacaklar.” Oysa ruhunu savaş baronlarına satan tarihçi müsveddese de çok iyi biliyor ki, Hitler faşizminin işgal ettiği Ukrayna SSCB’nin bir parçasıydı. SSCB’nin Nazileri yenilgiye uğratmasının acısını unutamayanlar, “tarihsel borç ipoteği ödeneği” demagojisiyle Alman toplumu nu bir kez daha emperyalist savaşın destekçisi haline getirmek istiyorlar.

Die Zeit’in dış politika koordinatörü Jörg Lau ise, Yeşiller Partisinden Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock’a yüklenerek, Ukrayna’ya daha çok silah gönderilmesi için baskı yapıyor. ‘Yazar kılıklı’ savaş çığırkanları, Nazilerin işlediği ağır suçlara atıf yaparak, yeni savaş suçlarının işlenmesine gerekçe uydurmaya çalışıyorlar.

Medya organlarının yazı işleri bürolarını ele geçiren profesyonel savaş

tellalları, savaş suçuna gerekçe uydurmak için tarihsel olgulara dair yalan, uydurma ve çarpıtmada sınır tanımıyorlar. 1941’de 33 binden fazla Yahudi erkek, kadın ve çocuğun öldürüldüğü Babi Yar katliamı dahil, Ukrayna’da Alman tevelllerinin işlediği suçları dile getiriyor ve tam bir utanmazlıkla “Bunlar bize savaşa katılma sorumluluğu yüklüyor” yalanını ortaya atıyorlar. Oysa Ukrayna’da yaşananlar Sovyetler Birliği’ne karşı başlatılan imha savaşının bir parçasıydı. Nazi Almanyası Ukrayna’yı işgal edip kanlı bir rejim kurduğunda orası Sovyetler Birliği’nin bir bileşeni idi. O imha savaşında 27 milyondan fazla Sovyet vatandaşı, kolektif mülkiyet sisteminin savunulması savaşında hayatını kaybetti.

UKRAYNA’YA SİLAH YIĞINAĞI

Medyadaki kuklalarına savaş çığırkanlığı yaptırtan bazı NATO üyesi hükümet başkanları, Ukrayna’ya silah yığmak için Kiev’de el sıkıştılar. İngiltere Başbakanı Boris Johnson ve Polonyalı mevkidaşı Mateusz Morawiecki, Ukrayna Devlet Başkanı Volodimir Zelenski ile bir araya geldi. Morawiecki, on binlerce el bom-

bası, topçu mühimmatı, uçaksavar sistemleri ve insansız hava araçları da dahil olmak üzere mühimmat ve silah temini sözü verdi. Johnson ise, Rus gazına daha az bağımlı olmak için 100 milyon euro sözü verdi. Ayrıca, Rusya’yı hedef alan bir ‘dostluk anlaşması’ imzaladıklarını da duyurdular.

Bu arada ABD-NATO kuklası olan Zelenski’nin, Parlamente’ye zorunlu askerliği askıya alan ve silahlı kuvvetleri profesyonel orduya dönüştürmeyi hedefleyen bir yasa tasarısı sunması talimatı verdiği bildirildi. 2025 yılına kadar asker sayısının 265 binden 365 bine çıkarılacağını açıklayan Zelenski, “Bu kararname, yakında barış-Ukrayna’da barış olacağı anlamına geliyor” iddiasını ortaya attı.

Yaptığı tutarsız ve çelişkili açıklamalarla Batı emperyalist blokunun elinde iradesiz bir oyuncuğa dönüşen Zelenski’nin durumu, 3 Şubat’ta Ukrayna’yı ziyaret eden AKP şefi Tayyip Erdoğan’a ABD emperyalizminden takdir almasını sağlayan şov yapma imkanı sundu. SİHA ve İHA satışlarının yanı sıra Ukrayna ile ortak silah üretme çalışmalarına başlanacağını ilan eden Erdoğan Washington’daki efendilerini memnun

etti. Zaman geçirmeden sahneye çıkan ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Ned Price, memnuniyetini dile getiren şu açıklamayı yaptı: “Türklerle olan yakın ilişkilerimiz de dahil, kurduğumuz her ilişkide Rusya’yı ve Ukrayna’yı gündeme getirdik. Türkiye, değerli bir NATO Müttefikidir; Türkiye, NATO İttifakı’nın bir üyesidir; Türkiye bu konuda NATO’dan gelen çok güçlü açıklamalara imzasını atmıştır.”

Kışkırtılarak patlama noktasına getirilen Ukrayna krizinin insanlığı büyük bir felakete sürüklemeye riski var. Batı emperyalist blokunun bütün provokasyon ve kışkırtmalarına rağmen gerilim savaşına yol açmayabilir. Ancak insanlığa cehennemini yaşatacak savaş tehlikesi de yerli yerinde duruyor.

Asker sayısının 265 binden 365 bine çıkarılmasını, “Bu kararname, yakında barış-Ukrayna’da barış olacağı anlamına geliyor” diye pazarlayan Zelenski’nin açıklaması tam da bu gerçeği teyit ediyor: Daha fazla silahlanma, daha fazla militarizm, artan savaş riski.

Sistemin yarattığı diğer sorunlar gibi savaş da kapitalizm yıkılana kadar insan soyunu tehdit etmeye devam edecektir.

Silah tekelleri AB’den “Yeşil Sertifika” talep ediyor

Başlık bir ironi değil! Alman silah tevelleri, sermaye düzeninin “güvenlikçi” zihniyetini dile getirerek, “dış ve iç güvenliğe” sağladıkları “temel katkılar” ve “sürdürülebilir ekonomik büyümeyi güvenceye alma” hizmeti karşılığında silah üretimine “yeşil sertifika” verilmesini istiyorlar.

Nükleer enerji lobisinin “iklim değişikliği ile mücadele” kapsamında nükleer santralleri AB’nin taksonomi programına dahil ettirmesinden cesaret alan Alman silah tevellilerinin örgütü BDSV (Alman Güvenlik ve Savunma Sanayii Federal Birliği), bankaların kredi verme konusunda kendilerine karşı yaptığı ayrımcılıktan yakındı. Silah sanayinin “çevre dostu ve iklim değişikliğine karşı mücadele araçlarından biri” olarak tescil edilmesini talep eden BDSV, AB’nin şirketlere yeşil sertifika vermesini ve taksonomiye dahil etmesini istiyor.

Silah tacirlerinin derneği, yaptığı açıklamada, utanmadan silah sanayinin iklimin korunmasına yaptığı katkının hafife alınmasından yakınıyor. Birliğe üye şirketler yürürlükteki yasalara tam olarak uyduklarını söylemekle kalmıyor, aynı zamanda “CO₂ emisyonlarını azaltmak için muazzam çabalar sarf ettiklerini” iddia ediyorlar. Daha da ileri giden silah tevelleri, “Bundeswehr”i (Alman ordusu) iklim nötrlüğü hedefine ulaşmada desteklemek için yenilikçi sistem yöntemleri” geliştirebileceklerini söyleyerek, insanlığa verdikleri büyük

hizmetlerden mahrum bırakılmamalarını istiyorlar. Bu “ulvi” amaçlar için insanların ve çevrenin daha az acıyla katledilerek yıkıma uğratılması için hiçbir “fedakarlıktan” geri kalmayacaklarını, “yenilikçi sistemlerin” geliştirilmesi çalışmalarını aralıksız sürdüreceklerini açıklıyorlar. Silah üreticileri ve tüccarları bilim ve teknolojinin imkanlarını katliam ve yıkım için kullanarak “harika” yeni silahlar üreteceklerinin garantisini veriyorlar.

Almanya’nın askeri teçhizat üretiminden kaynaklı yılda 32 bin ton karbondioksitin atmosfere salındığı tahmin ediliyor. Ancak bu rakam gerçeğin sadece bir kısmını, yani sadece savaş uçaklarının üretimi sürecindeki karbondioksit salınımını içeriyor. Oysa insanlar ve canlı varlıklar için olduğu kadar doğaya karşı da en büyük yıkıcılık bundan sonra, yani ölüm kusan canavarların aktive edilmesiyle başlıyor. En iyi durumda bile Leopard 2 tankı 100 kilometrede 500 litre yakıt tüketiyor. Eurofighter savaş uçağının ise dakikada 160 litre yakıt kullandığı tahmin ediliyor. Buna rağmen silah tacirleri lobisi çevre, insan ve canlı yaşam için ölüm kusan cinayet araçlarının kamufle için “yeşile boyanmak” istiyorlar. “Yeşil kapitalizm, yeşil nükleer enerji, yeşil fosil enerjiden elektrik üretimi”

dereken şimdi sıra tank, savaş uçağı ve bombaların ‘yeşile’ boyanmasına geldi.

Silah tacirlerinin derneği BDSV’nin web sitesinde, burjuva hükümet sözcülerinin günlük rutin açıklamalarında hep tekrarladıkları “güvenlik” argümanına özel bir vurgu yapılarak, “Güvenlik, tüm sürdürülebilirliğin anasıdır” deniyor. Silah tekelleri ürettikleri öldürücü silahlarla askeri ve güvenlik güçlerini donatarak, “Federal Cumhuriyet’in dış ve iç güvenliğine temel katkı” sağladıklarını söylüyorlar. Yaptıkları silah teslimatlarıyla “sürdürülebilir ekonomik büyüme” için ön şart olan “barışın” korunmasını temin ederek, sosyal yaşamın sürdürülmesine katkıda bulduklarını iddia ediyorlar. Azami kâr ve rekabete dayalı kapitalist sistemin çarpık mantığına uygun argümanlarla taleplerinde haklı olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlar.

Trafik lambası koalisyonu ortaklarından FDP’nin parlamento grubunun ekonomi politikaları sözcüsü Reinhard Houben, yıllık yaklaşık sekiz milyar euroluk ciro yapan silah endüstrinin endişelerini anladığını belirterek, “ayrımcı muamele” karşı çıkıyor: “Mallarını yasal olarak satan ve Alman ihracat kontrollerine tabi olan silah şirketleri de diğer sektörler ve şirketler kadar normaldir, bankalar ayrımcı muamele yapmamalı-

dır.” Zati liberal, “mallarını yasal olarak satan”ların, savaş meydanlarında işlenen toplu cinayetlerle arkalarında bıraktıkları insan cesetleri, hayvan ölümleri ve doğa katliamlarının “yasal” olduğunu söyleyerek, bankaların yaptığı ayrımcılığı eleştiriyor.

Silah şirketlerinin temsilcisi gibi konuşan FDP sözcüsü, buna rağmen silah üretiminin AB’nin taksonomi programına dahil edilmesini doğrudan savunmuyor. Silah üretimine AB’nin sürdürülebilirlik damgası vurmasının “yanlış etiketleme” olacağını söylemek zorunda kalan liberal politikacı “uygun” bir çözüm öneriyor: “Silah anlaşmalarının uygun ve gerekli olduğu konusunda bankalara net bir sinyal göndermemiz daha uygun olur.” “Tanrı bir kapıyı kapatırsa başka bir kapı açar”, yeter ki sen iste!

“Bir musibet bin nasihatten iyidir” demişler. Bu olay, kapitalist özel mülkiyet ilişkilerinin temellerine dokunmadan çevrenin korunacağını iddia eden “yeşil” partilerin çevre dostu tavallarının sınırlarını göstermesi bakımından çarpıcıdır. Silah tevellilerinin “yeşil sertifika” talep etmeleri toplumsal hayattan öğrenmek isteyenler için açıklayıcı olmuştur. Alman Yeşilleri gibi bir dönem sol, hatta devrimci politik çevrelerde yer alanların ricat ederek vardıkları nokta utanç vericidir. Kapitalizmi yeşile boyamayı kendilerine iş edinenlerin içine düştükleri durumun vahametini “devrimci lafazanlık” da örtemez...

Biden-Scholz görüşmesi ve emperyalist ikiyeüzülük

Başını ABD'nin çektiği emperyalist blok, dünyanın birçok bölgesinde saldırganlığı kışkırtarak, savaş tehlikesini sürekli büyütüyor. Bu kapsamda Ukrayna üzerinden Doğu Avrupa'da Rusya'yı, Tayvan üzerinden Asya-Pasifikte Çin'i kuşatmak için yoğun bir çaba sarf ediyor. Tümünü emperyalistler arası çatışmaların ulaştığı tehlikeli aşamanın bir ürünü olan bu saldırganlık, aynı zamanda tek kutuplu dünyanın sonunun geldiği anlamını taşıyor.

Son günlerdeki yoğun diplomasi trafiğine bakıldığında, emperyalist cephede hesapların planlandığı gibi gitmediği görülmektedir. Özellikle ABD'nin NATO ve AB ülkeleri içerisinde istediği sonuçları elde edemediği, Batılı emperyalist birliği bir bütün olarak Rusya'ya karşı konumlandırmakta zorlandığı göze çarpmaktadır. Keza Avrupalı kapitalist tekellerin bölgedeki çıkarları da Rusya ile ilişkilerde ABD'nin dayatmalarına kayıtsız şartsız itaat edilmeyeceğini göstermektedir.

ABD, İngiltere ve Polonya tarafından sınırsız bir biçimde silahlandırılan Ukrayna, Almanya'dan silah ithal etmek istiyor. Ukrayna'nın bu talebine karşın, Başbakan Scholz, Almanya'nın Ukrayna'ya silah göndermeme konusundaki pozisyonunda bir değişiklik olmayacağını, ülkesinin geleneksel olarak savaş ve ihtilaf bölgelerine silah göndermediğini hatırlatarak, silah yardımının diplomatik çözüm çabalarına da zarar vereceğini öne sürdü. "Daha önceki yasama dönemlerinde de kriz bölgelerinde daha fazla gerilimi tırmandırmamak için silah teslim etmedik. Federal hükümetlerin net duruşu budur" diye konuşan Scholz, buna karşılık ülkesinin Litvanya'da bulunan NATO muharebe gücündeki Alman birliklerine takviye yapmaya hazır olduğunu, ayrıca Alman savaş uçaklarının hava gözetimi için bölgede konuşlandıklarını ifade etti. Litvanya'daki NATO birliklerinin çok uluslu biriminde beş yıldır Almanya'nın yaklaşık 600 askeri bulunuyor.

AB'nin en güçlü ülkesi olan Almanya'nın Ukrayna'ya silah vermemesinin gerisinde yatan asıl nedenlerin başında, Rus doğalgazının Almanya ve Avrupa'ya pazarlanmasını sağlayacak olan Kuzey Akımı 2 projesinin sıkıntıya girmesi gelmektedir. Milyarlarca euro yatırılarak bitirilen ve kapitalist Alman tekellerinin

Emperyalist sistem içerisindeki bütün diplomatik görüşmelerin gündemini belirleyen olgu sermayenin çıkarlarıdır. ABD ile Almanya görüşmelerinin de bu zemin üzerinde gerçekleştiğine kuşku yoktur.

büyük vurgunlar vuracağı bu proje sermaye sınıfı tarafından hiçbir biçimde rizi-koya sokulmak istenmemektedir.

Aslen ABD ve NATO ile AB üyesi ülkeler arasında uzun zamandır birçok konuda sorunlar yaşandığı biliniyor. Bunlar Afganistan, Suriye, İran, Çin-AB ilişkileri ve son olarak Ukrayna sorunu üzerinden Rusya'ya karşı alınacak tutum üzerinden kendisini ortaya koymaktadır. Avrupa'nın sermaye sınıfı, Pasifik ötesi ve olası bir savaşın yıkıcı tahribatından binlerce kilometre uzakta olan ABD emperyalizminin Ukrayna üzerinden Rusya'ya karşı çıkarmaya çalıştığı bu savaş histerisine karşı sınıf çıkarları gereği gayet temkinli davranmaktadır. Çünkü nükleer silahların da kullanılma ihtimalinin olduğu böylesi bir savaşın Avrupa'da yaratacağı yıkım, ikinci emperyalist paylaşım savaşının sonuçları üzerinden hala canlı bir pratik olarak gözler önünde durmaktadır.

Son günlerde artık rutin haline gelmiş bulunan tüm diplomasi trafiği, asıl olarak farklı sermaye guruplarının bölgedeki çıkarlarının korunması üzerinden yürümektedir. Bu kapsamda pazartesi günü gerçekleşen Biden-Scholz görüşmesi de böylesi bir ihtiyaç üzerinden gerçekleşmiştir. Görüşme sonucu sermayenin her iki temsilcisi tarafından yapılan açıklamalar bunu ayrıca teyit etmektedir.

Görüşmenin ardından düzenlenen

ortak basın toplantısında Biden, "Bugün Başbakanla yakın işbirliğimizi konuştuk; Rusya'nın Ukrayna'nın egemenliğini ve toprak bütünlüğünü ihlal etmesi durumunda uluslararası kararlılığı açıkça gösterecek, hızlı ve ciddi sonuçları olacak güçlü bir yaptırım paketi geliştirdik" dedi. Rusya'nın Ukrayna'yı işgal etmesi durumunda Kuzey Akımı 2'nin olmayacağını da sözlerine ekledi. Fakat tartışmalı doğalgaz boru hattının kullanılmamasının nasıl mümkün kılınacağını açıklamadı. Biden, "Eğer Rusya (Ukrayna'yı) işgal ederse, o zaman Kuzey Akım 2 olmayacak. Projenin sonunu getireceğiz" sözlerini kullandı. Bunun nasıl olacağı sorulduğunda Biden, "Size söz veriyorum, bunu yapabiliriz" demekle yetindi.

Almanya Başbakanı Olaf Scholz ise Berlin'in Ukrayna'nın ekonomik istikrarı için büyük miktarda kaynak sağlamaya devam edeceğini söyledi. "Ukrayna'ya yapılan mali yardımların çok çok önemli bir kısmını biz sağlıyoruz" diyen Scholz, Almanya'nın Ukrayna'ya bugüne kadar yaklaşık 2 milyar dolar sağladığını belirtti. Scholz, "Bu katkıyı sürdürmeye hazırız" diye konuştu. Scholz Rusya'ya karşı sessiz kalınmayacağını belirterek Moskova'nın tutumunun Avrupa güvenliği için tehdit oluşturduğunu kaydetti. Ayrıca Ukrayna'ya silah verilmesi konusunda Almanya'nın tutumunda bir değişiklik

olmayacağını belirten Scholz çatışma bölgelerine silah satmayacaklarını tekrar teyit etti.

Ortak basın açıklamasında yapılan hamaset ve "birlik" açıklamalarının tersine her iki taraf arasında derin fikir ayrılıkları olduğu açıktır. Özellikle Biden tarafından sarf edilen "Eğer Rusya (Ukrayna'yı) işgal ederse, o zaman Kuzey Akım 2 olmayacak. Projenin sonunu getireceğiz" açıklaması aba altından sopa gösterilmesinden başka bir anlam taşımıyor.

Emperyalist sistem içerisindeki bütün diplomatik görüşmelerin gündemini belirleyen olgu sermayenin çıkarlarıdır. ABD ile Almanya arasındaki son görüşmelerin de tam olarak bu zemin üzerinde gerçekleştiğine kuşku yoktur.

Bu görüşmeleri ihtiyaç haline getiren asıl gerçek, bir yanda ABD emperyalizminin sarsılan hegemonyasını tahkim edebilmek için NATO ve AB üyesi ülkeleri kendi güdümünde hizaya sokma çabası, diğer yanda ise Avrupalı kapitalist tekellerin çıkarlarına ters düşecek bu dayatmalara direnmesidir.

Emperyalist blok içerisinde yaşanan sorunlar tam da bu zemin üzerinde orta çıkmakta ve bölgede olası bir savaşın halkların yaşamında yaratacağı yıkım, dünya halklarının düşmanı olan bu güçleri zerre kadar ilgilendirmemektedir.

Dünya işçi ve emekçi eylemlerinden...

MEKSİKA'DA ÖĞRENCİ VELİLERİNDEN ÖĞRETMENLERE DESTEK

Meksika'nın kuzeybatı eyaleti Baja California'da yer alan Tijuana'da, öğrenci velileri 4 Şubat'ta sokaklara çıkarak, devletin öğretmenlere ödemiş ücretlerini ödemesini talep etti.

Öğretmenlere ödeme yapılmaması veya kısmen ya da geç ödeme yapılması Meksika'da kronik bir sorundur ve bu, Kasım 2021'den bu yana 1.700 okulun kapanması ve ders yapılmaması ile sonuçlandı. Öğretmenler sendikasına göre, hükümet öğretmenlere 500 milyon peso, yani yaklaşık 25 milyon dolar borçlu.

ARJANTİN'DE PETROL İŞÇİLERİ DAHA FAZLA ÜCRET İÇİN GREV YAPTI

Arjantin'deki Río Negro, Neuquén ve La Pampa'daki 24.000 petrol ve gaz işçisini temsil eden sendika, yüzde 50 oranında seyreden enflasyon karşısında ücret artışı talep ederek, 7 Şubat'ta grev çağrısı yaptı. Petrol şirketleri, hükümetten grevleri derhal yasaklamasını talep ettiler. Bunu uyan sermaye hükümeti tarafından 15 gün için zorunlu uzlaşma yükümlülüğü kararlaştırıldı.

Pazartesi günü, özellikle Vaca Muerta (Neuquén) ve Patagonya'da kaya gazı üretiminde çalışan işçiler greve gitti. Üretime ancak akşam başlanabildi.

İTALYA'DA ÖĞRENCİ MECLİSİ TOPLANDI

İtalya'nın başkenti Roma'da 5-6 Şubat tarihinde Ulusal Öğrenci Meclisi toplandı. İtalya'nın dört bir yanından 400 öğrenci, talep ve sorunlarını nasıl ifade edeceklerine dair bakış açılarını ve önerilerini tartışmak için bir araya geldi. Öğrenciler işçi sınıfı mücadelelerini desteklemek istiyorlar. Liman işçilerinin, Napoliten lojistik işçilerinin ve Floransa GKN'sinin koordinasyonu, öğrencileri destekleyen açıklamalarda bulundu ve 18 Şubat'ta Draghi hükümetine karşı ortak bir eylem günü çağrısı yaptı.

PORTO RİKO'DA ÖĞRETMENLER GREV YAPTI

Porto Riko'da öğretmenler daha yüksek ücret, daha iyi çalışma koşulları ve

daha iyi emekli maaşları talep ederek cuma günü sokaklara çıktılar, birçok okul kapalı kaldı. Gösterilere öğretmenlerin yüzde 70'inin katıldığı ifade ediliyor. Öğretmenler, özellikle başkent San Juan'da istikrarsız durumlarına dikkat çekmek için tencere tavalara vurarak protesto ettiler. Çok sayıda öğretmen, yaşamlarını sürdürebilmek için üç işte çalışmak zorunda kalıyorlar. Hükümet şu anda ulusal iflasın nasıl önleneceği konusunda müzakerelerde bulunuyor.

BANGLADEŞ'TE GREVCI İŞÇİLERE SALDIRILAR

Bangladeş'in Gazipur ilçesine bağlı Tongi'de geçen hafta Tivoli Apparels konfeksiyon işçileri 13 talepte bulunarak greve gittiler. Tekstil işçileri diğer taleplerin yanı sıra, işçilere cinsel tacizde bulunduğu için üretim müdürünün kovulmasını talep ediyorlar. İki günlük grevden sonra işçiler fabrikaya geri dönmek istediler ve fabrika kapılarının kapalı olduğunu gördüler. Bunun üzerine salı günü fabrika önünde toplanarak gösteri yaptılar. Polis gösteriye göz yaşartıcı gaz, sersemletici bomba ve ateşli silahlarla saldırdı, 13 gösterici yaralandı. Grevci işçilerin komşu fabrikalardaki işçilere destek çağrısı yapması üzerine yetkililer Sumi Apparels, RBSR Fashions ve Radisson Apparels fabrikalarını da kapattı.

FRANSA'DA İŞ BULMA KURUMLARINDA GREV

Geçtiğimiz salı günü, Fransa iş bulma kurumlarında çalışanlar ülke genelinde 24 saatlik greve gittiler. 10 sendika daha

yüksek ücret ve iş yükünün azaltılması çağrısında bulundu. 14.000 kişinin katıldığı grevde, çalışanlar bazı durumlarda sadece birkaç saatliğine iş bıraktılar. Fransa'da yeni iş yasaları ve artan geçici çalışma nedeniyle iş yükü büyük ölçüde arttı.

AVUSTRALYA'DA TAHİL TEKELLERİNDE GREV

Avustralya'da bu hafta Ricegrowers Ltd.'nin altı fabrikasında ve deposunda çalışan 330 işçi yeni bir toplu sözleşme için 48 saatlik greve gitti. Fabrikalarda işçiler arasında yüksek enfeksiyon oranları ve rekor düzeydeki pirinç hasadı nedeni ile işçiler büyük oranda fazla mesai yapmak zorunda bırakılıyor. Uwu sendikası yüzde 4'lük bir ücret artışı talep ediyor.

SUDAN'DA GÖSTERİLER SÜRÜYOR

Sudan'da ülke çapında on binlerce kişi pazartesi günü askeri yönetimi protesto ederek sokaklara çıktı. Görgü tanıklarına ve AFP haber ajansı muhabirine göre, protestocular ordu komutanı Abdel Fattah Al-Burhan liderliğindeki Ekim darbesini protesto etmek için başkent Hartum'daki cumhurbaşkanlığı sarayına doğru yürüyüşe geçtiler. Kolluk güçler göstericilere karşı göz yaşartıcı gaz kullandılar.

Pazartesi günü protestolar öncesinde yetkililer saraya giden yolları trafiğe kapatmıştı. Ülkenin diğer kentlerinde de gösteriler düzenlendi. Protestoların başlamasından bu yana 79 protestocu öldürüldü ve yüzlercesi de yaralandı. Sudan Tıp Komitesi'nin yaptığı açıklamaya göre,

ocak ayının sonunda bir gösterici kolluk kuvvetleri tarafından vurularak öldürüldü.

YUNANİSTAN'DA "PUSHBACK" (GERİ İTMELER) PROTESTO EDİLDİ

Pazar günü Yunanistan'ın başkentinde yüzlerce kişi, Yunanistan-Türkiye sınırındaki mülteci ve göçmenlere karşı yasadışı geri itmelerle karşı gösteri yaptı. Göstericiler "Geri itmeleri durdurun, sınırda şiddeti durdurun!" sloganlarını haykırdı. Geçtiğimiz hafta yasadışı şekilde ve giysileri alıkonulmuş şekilde geri itilen 19 kişi, Türkiye sınırında donarak yaşamını yitirmişti.

BREZİLYA'DA GÖÇMENLERE SALDIRILAR PROTESTO EDİLDİ

Brezilya'da ülkenin ikinci büyük kenti Rio de Janeiro'da, 24 Ocak'ta, 24 yaşındaki Kongolu bir göçmen olan Moise Mugenyi Kabagambe, ödenmemiş maaşını talep ettikten sonra üç kişi tarafından sopalarla dövülerek vahşice katledildi. Olayı bir güvenlik kamerası kaydetti. Videonun internette yayınlanmasının ardından pazar günü binlerce kişi sokaklara döküldü. Rio de Janeiro, Sao Paulo, Salvador, Brasilia ve Recife dahil olmak üzere çok sayıda şehirde sokak gösterilerinde kitleler ırkçılığa son verilmesini istediler. Yapılan konuşmalarda "Hepimiz buradayız çünkü siyahların hayatı değerlidir" vurgusu yapıldı. Olay karşısında sessiz kalan faşist Devlet Başkanı Jair Bolsonaro da tepkilerin hedefinde. Göstericiler polisi faillerle ilgili soruşturmayı geciktirmekle suçluyorlar.

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü...

Haramilerin saltanatını yıkmak için işçi-emekçi kadınlar bir adım öne!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor... 1910 yılında, 2. Enternasyonal'e bağlı Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda 8 Mart, Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul edilir. Bu kararın gerisinde, gelişen ve politikleşen işçi hareketi, kadın işçi ve emekçilerin yükselen mücadelesi vardır. İşçi hareketinin ve ona yön veren sosyalist hareketin kazanımı olan 8 Mart, o günden bugüne dünyanın dört bir yanında, başta kadınlar olmak üzere işçi ve emekçilerin taleplerini yükselttikleri bir mücadele günü olarak kutlanmaktadır.

Aradan yüz yılı aşkın bir zaman geçmesine rağmen, bugün yaşadığımız dünya çok daha derin sorunlarla boğuşuyor. Emperyalist-kapitalist düzenin günden güne derinleşen ekonomik krizine saldırı ve yağma politikalarının yeni boyutlar kazanması eşlik ediyor. Krizlerin faturası döne döne işçi ve emekçilere ödetiliyor. Krizden en çok etkilenenler ise kadın emekçiler oluyor. Kadınların yaşam ve çalışma koşulları dünya ölçüsünde ağırlaşıyor, baskı ve şiddet daha da artmış durumda. Pandemi ve krizle birlikte yoksulluğun yükünü en fazla emekçi kadınlar omuzluyor.

HARAMİLERİN SALTANATINI YIKMAK İÇİN!..

Tam bir haramiler düzeninin hüküm sürdüğü Türkiye'de ise çok daha ağır bir kriz yaşanıyor. Sermaye sınıfı ve dümenindeki AKP iktidarının işçi ve emekçilere ödetmediği faturalar her geçen gün büyüyor. Son dönemde döviz kurundaki yükseliş, artan enflasyon, temel tüketim ürünlerine ardı ardına gelen zamlar, alım gücünün düşmesi emekçilerin belini daha da bükmüş durumda. Ağır koşullarda ve düşük ücretlerle çalışmaya mahkum edilen emekçi kadınlar üzerindeki çifte baskı ve sömürü daha da katmerleniyor.

Haramiler düzeninde, krizin büyüyen faturasıyla emekçilerin yaşamı cehennem çevriliyor, savaş ve saldırı politikalarıyla emekçi halklara düşmanlık körükleniyor, doğa ve çevre talan edilerek yandaşlara peşkeş çekiliyor, kutuplaşma yaratılarak emekçiler birbirine düşman ediliyor.

Haramiler düzeninde, kadınlar üzerindeki sömürü, baskı ve şiddet daha da artmış durumda. Pandemi ve krizle birlikte yoksulluğun yükünü en fazla emekçi kadınlar omuzluyor.

Kadınlara dönük gerici politikaların sonuçları her geçen gün ağırlaşıyor, kadınların sınırlı haklarına dahi göz dikiliyor.

İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesinden sonra 6284 sayılı kanun ve Nafaka Kanunu'nda değişiklikler de iktidarın gündeminde.

Başta ekonomik-sosyal yıkım olmak üzere derinleşen tüm sorunlar, emekçi kitlelerde öfke ve tepkiyi günden güne biriktiriyor.

Bunun karşısında düzen muhalefeti, öfkesi akacak kanal arayan emekçi kitlelere, sorunlarının çözümü için gerçek çıkış yolu olan mücadeleyi değil sandığı işaret ederek, onları edilgenliğe sürüklemeye çalışıyor. Yaşadığımız tüm sorunların köklü çözümü bu haramilerin saltanatını yıkmaktan geçiyor. Kadını erkeğiyle omuz omuza verilecek mücadeleler demektir bu.

Tüm toplumsal mücadele deneyimleri bu mücadelelerde kadın işçi ve emekçilerin özel bir rol oynadığını ortaya koyuyor. Yakın dönemin direnişleri de bu gerçeği bir kez daha gösteriyor

8 MART'TA ALANLARA!

Sistemin çok yönlü krizi karşısında bir dönemdir toplumsal muhalefetin farklı kesimleri harekete geçiyor. Boğaziçi Üniversitesi'ne rektör atanması üzerine üniversite gençliğinin "özerk demokratik üniversite" talebiyle gerçekleştirdiği eylemler, Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesi, doğa ve çevre savunucularının rant uğruna doğanın talan edilmesine karşı geliştirdiği tepkiler, Türkiye'nin farklı kentlerinde gerçekleşen işçi direnişleri ve grevleri (Sinbo, SML, Alba, Migros, Bel Carper, İndomie, İpekiş, Carrefour Sa, Bakırköy Belediyesi vb.) ve dinamizmini hiç yitirmeyen kadın hareketi...

AKP iktidarının uyguladığı politikalarla karşı daha bir ivme kazanan kadın hareketi, İstanbul Sözleşmesi'nin feshine, çocuk istismarına, kadın cinayetlerine, kadınların kazanılmış haklarının gasp edilmesine karşı mücadelesini sürdürüyor. Yapısal zaaflarına ve parçalı yapısına rağmen, toplumsal muhalefet içinde yaygın, kitlesel ve militan eylemlere kadın hareketinin imza attığı söylenebilir.

Ve bugün işçi sınıfı da ayağa kalkıyor... Artan sömürüye, hayat pahalılığına, düşük ücretlere karşı emekçilerin öfkesi taşıyor. Türkiye'nin dört bir yanında metal, tekstil, hizmet, maden, gıda işçileri,

hakları için, insanca bir yaşam ve insanca ücretler için eylemler. Ve bu eylemler dalga dalga yayılıyor. Çimsataş, Farplas, Trendyol, Yemek Sepeti, Alpin Çorap, Gürteks, Migros işçileri vb., fabrika ve işletmeleri eylem alanına çeviriyor, işgal ediyorlar. Bu direnişlerde kadın işçiler en ön saflarda yerlerini alıyorlar.

Bugün Türkiye'nin dört bir yanında direnen işçilerin talepleri, milyonlarca kadın-erkek işçi ve emekçinin talepleridir. Bu tablo aynı zamanda mücadelenin ortaklaşmasının zeminlerini yaratıyor. Bir yıldır değişik toplumsal kesimlerin gerçekleştirdiği eylemler, son dönemde dalga dalga yayılan işçi direnişlerinin ardından gerçekleşecek 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, işçi sınıfı ile başta kadınlar olmak üzere diğer toplumsal kesimlerin taleplerini ve mücadelelerini ortaklaştırmak için önemli bir imkandır. Ön süreciyle birlikte 8 Mart'ta, kadın işçi ve emekçilerin mücadelesini ilerletmenin yanı sıra birleşik mücadeleyi büyütme hedefiyle hareket etmeliyiz.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, sermaye iktidarının çok yönlü saldırılarına karşı gençliğin, kadınların, ezilen halkların ve işçi sınıfının güçlerini birleştirdiği bir mücadele gününe, sokaklara taşan direnişleri ileriye taşımamın imkânına çevirmeliyiz.

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Fabrikalarda, işyerlerinde sömürüye, baskıya, tacize, mobbinge karşı

Direniş kazanacak!

Her gün gelen zamlar, ödenemeyen faturalar, eriyen ücretler... İşçi ve emekçilerin karşı karşıya kaldıkları sorunlar gün geçtikçe ağırlaşıyor. AKP-MHP iktidarı sermayenin ihtiyaçlarını karşılamak için her türlü adımı atıyor. Bir yandan da baskı ve zorbalığı arttırıp, işçi, emekçi, genç, kadın düşmanı politikalarını hayata geçiriyor. Tüm saldırılar karşısında işçilerin, emekçilerin, kadınların, ezilen tüm kesimlerin sessiz kalmasını istiyorlar. Ama Türkiye'nin dört bir yanında tekstil, metal, petrokimya işçileri, motorlu kur-yeler sefalet zamlarına, kölece çalışma koşullarına karşı üretimden gelen güçlerini kullanıyorlar, direnişe geçiyorlar.

HARAMİLERİN SALTANATINA KARŞI İŞÇİ KADINLAR BİR ADIM ÖNE!

Son haftalarda Türkiye'nin dört bir yanı direnişlerle çalkalanıyor. Özellikle kadınların çalıştığı fabrikalarda, işyerlerinde işçi kadınların direnişlerin en ön saflarında yer aldıklarını görüyoruz. Farplas'ta, Migros Depo'da, Alpin Çorap'ta, Darında Çorap'ta, Öztaş Çorap'ta, Corazon'da işçi kadınlar erkek sınıf kardeşleriyle birlikte omuz omuza mücadele ediyorlar. Patronlar işten atma saldırısına giriştiklerinde işçiler direniş bayrağını

yükseltiyorlar. Sermaye devleti patronların imdadına yetişip, mücadeleyi kırmak için polis saldırısını devreye sokuyor. Ancak Farplas'ta, Migros Depo'da olduğu gibi azgın polis saldırıları da işçi kadınları haklı ve meşru mücadelelerinden vazgeçemiyor. Fabrikalarının, işyerlerinin önünde "Kadın-erkek el ele" sloganları,

halayları, tüm coşkuları ile direniyorlar.

İşçi kadınlar sadece sefalet ücretlerine değil, baskıya, tacize, mobbinge karşı da direniyorlar. Talepleri açık ve net. İnsanca yaşamaya yetecek ücret ve insanca çalışma koşulları istiyorlar. Yeri geliyor bu direniş Farplas'ta olduğu gibi bir kadın patrona karşı yükseliyor. Farplas

patronu Ahu Büyükkuşoğlu Serter "En İyi İş Meleği" ödülü alıp, dünyayı kadın liderliğine dönüştürmekten bahsediyor. Ancak kadın işçilerin karşı karşıya kaldığı sömürü, baskı, taciz, mobbing kadın patron Ahu Büyükkuşoğlu Serter'in ikiyüzlülüğünü gösteriyor. Farplas'ta yaşananlar işçi kadınlarla patron kadınların yan yana yürüyemeyeceğini bir kez daha gözler önüne seriyor. Bizlere burjuvazinin kadın ya da erkek olması fark etmeden kadın işçileri sömürdüğünü, ikinci cins olarak gördüğünü gösteriyor.

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADINLAR HARAMİLERİN SALTANATINI YIKMAK İÇİN BİR ADIM ÖNE!

Türkiye'nin dört bir yanında işçi ve emekçiler sefalet ücretlerine, sömürüye karşı direnişler. Bu direnişlerin en ön saflarında kadın işçiler yer alıyor. Şimdi daha fazla öne çıkma, Türkiye'nin dört bir yanında yanan çoban ateşlerini yangına çevirme zamanı.

Düşük ücretlere, sendika hakkının gaspına ve işten atma saldırısına karşı fabrikayı işgal eden Farplas işçisi kadınların cüretiyle haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkalım. Bizlere dayatılan sefalet ücretlerini kabul etmeyelim. Alpin Çorap'ta ve pek çok yerde olduğu gibi üretimden gelen gücümüzü kullanalım. Erkek sınıf kardeşlerimizle el ele verip haramilerin düzenine dur diyelim. Bas-

kiya, çifte sömürüye, yoksulluğa, şiddete karşı birlik olalım.

İşçi ve emekçi kadınlara baskıdan, şiddetten, yoksulluktan başka bir şey vermeyen sömürü düzenine karşı işçi-emekçi kadınların gerçek kurtuluşu olan sosyalizm için mücadeleyi büyütelim.

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak başta işçi-emekçi kadınlar olmak

üzere tüm emekçileri Dünya Emekçi Kadınlar Günü eylemimize davet ediyoruz.

Sömürüye, baskıya, şiddete karşı direniş kazanacak!

Tarih: 6 Mart 2022, Pazar,

Saat: 15:00

Buluşma yeri: Bakırköy Özgürlük Meydanı

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

KADIN-ERKEK EL ELE ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE!

İşçi-emekçi kadınlara çifte sömürü, baskı, şiddetten başka bir şey vadetmeyen bu harami düzeninde direnen işçiler izlenmesi gereken yolu gösteriyorlar. Şimdi tıpkı Farplas'ta, Migros'ta ve pek çok fabrikada olduğu gibi kadın erkek el ele verip mücadele etme zamanı. Direnen işçilerle dayanışmayı büyütme, onların sesini kendi fabrikalarımıza, işyerlerimize, mahallerimize taşıma zamanı.

Haramilerin saltanatını yıkmak için işçi-emekçi kadınlar olarak direnen işçilerin yolunda bir adım öne çıkalım. Birlik olalım, üretimden gelen gücümüzü kullanalım. Sömürüye, baskıya şiddete karşı mücadeleyi büyütelim!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

**İşçilerin birliği
sermayeyi yenecek!**

